

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:77 • 31 Eylül '98 • 5 DM

Çeteleşmiş ve kokuşmuş
sermaye cumhuriyetine karşı

1 DİŞİ EKİM SALDIRILARAKA KARŞI
DİRENİŞ İÇİN İLE
Sermaye çetelerini
evrimle ezceğiz

Sosyalist işçi-emekçi
cumhuriyeti için!

İÇİNDEKİLER

Ekim devrimi 81 yaşında! . . . 10-11
75. yılında çeteleşmiş ve kokuşmuş cumhuriyet (Orta Sayfa) . . . 12-14
Teşkilat-ı Mahsusa'dan
Susurluk Devletine 15
Kriz ve devrim. 16-19
Ortadoğu barışını CİA ve MOSSAD koruyacak 20-21
Şili: "Pinochet
rahatsız edici bir faktör" 22
Ceyhan Cezaevi'nde saldırı. . . . 23

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:77 ● 31 Ekim 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aydar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. San Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Burjuva cumhuriyetin sahte gülücükler ve şaşaalı törenlerle kutlandığı günler, SEKA işçisinin özelleştirme karşıtı mitinge, çürüyen düzen-çeteleşen devlete karşı olanların Susurluk mitingine hazırlandığı aynı günlere rastladı. Belki de burjuvazi, Cumhuriyetinin gerçek yıldönümü olan 3 Kasım Susurluk mitinglerinin görkemini gölgede bırakmak için bu yıl bu derece yüklendi törenlere.

Sadece törenlere değil, 3 Kasım hazırlıklarına da tüm güçleriyle yükleniyorlar.

İstanbul başta olmak üzere, tören hazırlıklarını ve törenlerini yeni saldırıların, operasyonların, gözaltıların vesilesi yapmaya çalışıyorlar.

SEKA ve Susurluk bildirilerimizin yayımlanmasıyla, bürolarımıza ve yoldaşlarımıza yönelik saldırılar da artmaya başladı.

Adana ve Hatay'da, Kırşehir'de bürolarımıza, materyallerimize ve yoldaşlarımıza saldırılar düzenlendi.

Kırşehir büromuz basıldı, tarumar edildi ve

temsilcimiz gözaltına alındı.

Ama çürüyen düzenin sahipleri çok iyi biliyor ki, bu tür saldırılarla siyasal sınıf hareketinin gelişimini engellemelerinin imkanı yoktur. İşçi sınıfı üzerindeki sömürü ve zulümleri, baskı ve terörleriyle, bizzat kendileri ekmektedir çünkü ihtilal tohumlarını.

Cumhuriyet'in yıldönümünü bugünkü Cumhuriyet'in, Susurluk devletinin yıldönümü, onu da alternatifi ve en büyük korkusu olan Ekim Devrimi'nin yıldönümü takip ediyor.

Bugün burjuvalar ve uşakları sokaklarda.

Yarın işçi sınıfı, emekçiler ve devrimciler zaptedecek sokakları.

Yani toplumun geleceğini karartanlar, topluma karşı işledikleri bunca suça rağmen hala ayakta kalabilmelerini kutluyor bugün.

Yarın ise, toplumun kurtuluş umudunun, devrim ve sosyalizm güçlerinin gösterileri aydınlatacak ufukları.

Gösterilere katılım düzey ve niteliği bu nedenle de daha bir önem kazanıyor.

Sesimizi boğmaya gücünüz yetmeyecek!

Devrimci-sosyalist basını engelleyebilmek için matbaalara tehditler yağdıran, dağıtım şirketlerinde toplatması dahi çıkmadan gazetelere el koyan, çalışanlarını gözaltına alan, işkencelerden geçiren, bürolarını basan sermaye devletinin sistematik baskı terörü devam ediyor.

Bugün öğle saatlerinde Kırşehir büromuz sermayenin kolluk güçleri tarafından gerekçe gösterilmeden basıldı. Büromuzda bulunan **SY Kızıl Bayrak** gazetelerimize, bildirilerimize, bültenlerimize, arşivimize ve büroda bulunan protokollere el koyulmuştur. Saatlerce büromuzu işgal eden faşist kolluk güçleri büromuzda bulunan Okan Cihan yoldaşımızı yaka paça gözaltına almıştır. Yoldaşımızın başına gelebileceklerden sermaye devleti sorumlu olacaktır!

Yine aynı şekilde dün Adana ve Antakya bürolarımıza gönderdiğimiz "*Çürüyen düzene, çeteleşen devlete karşı mücadeleyi yükseltelim!*" ve "*Yaşasın SEKA direnişimiz! Özelleştirme saldırısına karşı gücünü birleştir, mücadeleyi yükselt!*" başlıklı özel sayılarımız gerekçesiz gaspedilmiş, yoldaşlarımız tarafından gözaltına alınmaya çalışılmıştır.

Susurluk'ta kirli ve kanlı yüzü tüm toplum nezdinde

teşhir olan sermaye düzeninin, devrimci tutsaklara yönelik faşist baskıları her geçen gün artarak devam etmektedir. Ceyhan Cezaevi'ne provokasyon ortamı yaratarak hücre sistemini dayatması karşısında devrimci tutsaklar yeniden direnişe geçmiştir. Devrimci tutsaklar hücrelerin ve koşulların kapılarını kırarak, gaspedilen haklarının geri verilmesini istemiş ve idare buna uymazsa "Tüm hücrelerinizi yıkacağız!" diyerek idareyi uyarmışlardır.

Sermayenin faşist çeteci devleti şunu iyi bilmelidir ki; ne zindanlarda devrimci tutsaklara dayattıkları hücre sistemi ve uyguladıkları faşist baskılar ne de devrimci-yurtsever-sosyalist basına uyguladıkları devlet terörü ile bizleri teslim alamayacaklardır. Sermayeye işçi sınıfı arasında yürüyen savaşta tüm emekçilerin ve ezilenlerin sesi olan Kızıl Bayrak ve devrimci-yurtsever basın gerçekleri söyleme ve dünyayı değiştirme çabasından vazgeçmeyecek. Tersine baskılar karşısında bu çaba daha da güçlenecek.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!

Yaşasın devrim ve sosyalizm
Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak

29.10.1998

Kitapçılarda!

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Demokrasi ve Devrim

EKSEN YAYINCILIK

Kitapçılarda!

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Bağımsızlık ve Devrim

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tek çözüm devrim! Tek alternatif sosyalizm!

Cumhuriyet kutlamalarına en erken başlayanlardan biri T. Giyim Sanayicileri Derneği oldu. Vitali Hakko gibi ünlülerin de katıldığı İstiklal Caddesi'ndeki yürüyüş kortejinin ön sıraları da, sanayicilerin ve sosyete partilerinin "gözde" mankenleriyle süslenmişti.

Kutlamaları en erken başlatanın, onun gerçek sahipleri, kapitalistler olması son derece doğaldı. Aynı günlerde, bir o kadar doğal olan fakat 75. yıl kutlama gürültüleriyle üstü kapatılan bir başka gelişme oldu. IMF heyeti, "bağımsız Cumhuriyet"le yaptığı son anlaşma gereği bir "izleme" ziyaretinde bulundu. İzleyeceğini izledikten; özelleştirme, memura verilen %10 ek zam vb. konularda ikazlarda bulunduktan sonra da Türkiye'den ayrıldı. Aslında kutlamalara katılmalıydılar. Ne de olsa artık Cumhuriyet, bizden fazla onların sayılırdı.

Eğer, CIA burslarında eğitilip ajanlaştırılmış kimlikler, yine bir CIA operasyonu olan darbeler yahut sözde seçimlerle en üst düzey devlet görevlerine getiriliyorsa; içerde kontr-gerilla cumhuriyeti, dışarda emperyalizme uşaklık temelinde halklara düşmanlık konumu bu kadar pekişmiş ise... Böyle bir Cumhuriyet'i kutlamak en fazla Amerika'nın, IMF'nin, CIA'nın ajanlarına ve onların tosuncuk maşalarına yakışırdı.

Ülke ve değerlerini emperyalizme peşkeş çeken, yönetimini CIA'ya, ekonomisini IMF'ye teslim eden işbirlikçi tekellerin, mafyacı kapitalistlerin, mafyanın ve paralı kalemşörlerinin rejimi cumhuriyet, milyonlarca işçi ve emekçi için en koyu diktatörlük altında en azgın bir sömürü rejimidir. Sermayenin bu sömürü cumhuriyetinde işçi sınıfı ve emekçi yığınların sadece aliteri-göznuru sonuna kadar yağmalanmakla kalmamış, tüm sosyal-kültürel-etik değerleri haraç-mezat pazara çıkarılmıştır. Sermayenin cumhuriyeti, gençliği alkol-uyuşturucu-fuhuş batağında çürüterek geleceğini garantilemeye çalışan bir rejimdir. İşsizlik, açlık ve sefalet batağında aileleri çökerterek, çocuk ve yaşlıları önce sokakta yaşamaya ve ölmeye mahkum eden, ardından da "asalım-keselim" naralarıyla kendi yarattığı çöplüğe savaş açan bir rejimdir.

Kutlamalardaki tüm yaygaralara rağmen, bu cumhuriyet ne anti-emperyalist, ne laik, ne de demokratiktir. Bu nedenle kutlama teranelerinde bugüne hiç değinilmiyor. Nasıl olsa tarih unutkanlığın karanlığında gizlenebilir düşüncesiyle hep geçmişten, "İstiklal Harbi'nin ruhu"ndan şundan bundan sözdediliyor. Ismarlama bir marş

yaptırılmasına rağmen okunmuyor, vaziyet Onuncu Yıl Marşı ile kurtarılmaya çalışılıyor. İlk on yılın olumlu nesi varsa tepe tepe kullanılıyor. Olumsuzlukların üstü örtülmeye, 75 yılda çürüme ve çeteleşmede katedilen mesafe gizlenmeye çalışılıyor.

"Demiryolculuk komünistliktir" diyen özelleştirmeciler, "Demir ağlarla ördük, anayurdu dört baştan!" teraneleriyle hala kitleleri avutabileceklerini sanıyorlar. "Ford'a Çankaya'nın bahçesini veririm" diyenler, yüzleri kızarmadan bağımsızlık masalları okuyorlar. Kontr-gerilladan, ABD-CIA ajanlığından, mafyacılıktan, soygunculuktan, kapkaççılıktan, IMF'ye kölelikten, İsrail ile suç ortaklığından, özelleştirme vurgunlarından, milyonlarca işsizden, binlerce evsizden, sokakta yaşayan çocuklar-ölen ihtiyarlardan sözeden yok.

"Türkiye laikdir, laik kalacak!" isterik çıgıllıkları eşliğinde, şeriat Cumhuriyet'in kötü ve tehlikeli bir alternatifiyimş gibi gösterilmeye çalışılarak yine din ticareti yapılıyor. Evet, şeriat (ya da daha doğrusu dinci-gericilik) tehlikelidir. Ama Cumhuriyet'in alternatifi değil sadece aletidir. Tehlikesi de tam burada, sermayenin elinde işçi ve emekçi sınıfların istismarına alet edilebilmesindedir. Dini imanı para olan sermayedarlar dinci düşünce vasıtasıyla, sömürü düzenlerinin bir "kader" olduğu, "bu dünyada yoksulluk ve eziyet içinde yaşayanların, öteki dünyada bolluk ve refah içinde yaşayacağı" hayalleriyle oyalar bilinçsiz kitleleri. En fazla İmam Hatip Lisesi, bugün "laik Türkiye" için hedef tahtasına oturtulmuş gibi görünen Refah Parti döneminde değil, sosyal demokrat CHP ve cuntacı-laik general Evren döneminde açılmıştır. Cumhurbaşkanlarının tarikat şeyhleriyle düşüp kalktığı, Amerikan vatandaşı ve ajanı başbakanlarının dinci partilerle ortak hükümette takkiye yaptığı bir rejimdir laik cumhuriyet.

Sermayenin bu kontra-cumhuriyetinin tek bir alternatifi vardır, o da sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti.

Çünkü işçi sınıfı bilimsel-tarihsel nedenlerinin yanı sıra, bugünkü çürüme ve çeteleşmeden en küçük bir çıkarı olmadığı gibi, en fazla zarar gören kesimdir toplumun. Sermaye sınıfının devletlerini kontrolaştırma nedeni de bir işçi ihtilalinden, dolayısıyla kanlı iktidarını yitirmekten duyduğu korkudur.

Türkiye işçi sınıfı, asalak sermayenin bu kabusunu gerçeğe çevirmek için komünist partisinin saflarında birleşmeli, savaşmalı ve kazanmalıdır. Bu tarihi görev bir avuç asalak dışında tüm topluma karşıdır. Ve sermayenin çürüten düzenine karşı mücadelede, proletarya, arkasında kocaman bir ezilenler ordusu bulacaktır.

Bugün artık toplumun çok geniş bir kesimi, sistemin reformlarla düzeltilemeyeceği, bu çürüme ve çeteleşmenin tek çözümü devrimdir. Sosyalizm, kapitalizmin çürüme ve çeteleşme sürecini hızlandıran bir güçtür. Sosyalizm, kapitalizmin çürüme ve çeteleşme sürecini hızlandıran bir güçtür. Sosyalizm, kapitalizmin çürüme ve çeteleşme sürecini hızlandıran bir güçtür.

parçalanabileceğini düşünmektedir. Fakat proletaryanın, sermayeye alternatif bir devrim ve iktidar programı sunmadığı koşullarda bu düşünce gerçek hedeflerine ulaşamamakta, sağa-sola beslenen boş umutlar olarak heba olmaktadır.

Sermaye sınıfı sadece çetelerini değil, resmi iktidarını da toplumdan gizler. Cumhuriyet baştan beri "sınıflarüstü" söyleminde ısrar göstermiş, kapitalist niteliğini hiçbir zaman açıkça ifade etmemiştir. Çünkü emekçi sınıfların sırtında asalak yaşayan sermaye sınıfının çıkarı kitlelerin aldatılmasındadır.

Oysa işçi sınıfı, iktidarının, asalak burjuvalar için, çeteler için, mafya için bir diktatörlük olduğunu gururla ilan eder. Her devlet bir diktatörlüktür, kapitalist devlet milyonlarca işçi ve emekçinin, sosyalist işçi devleti ise bir avuç asalak burjuvanın üzerinde. İşçi sınıfının devleti, hiç kimseye başkasını sömürme "özgürlüğü" tanımayacaktır. Kamu mallarını yağmalama özgürlüğü tanımayacaktır. Yolsuzluk, usulsüzlük, kaçakçılık, vurgunculuk özgürlüğü tanımayacaktır. Uyuşturucu, silah, beyaz kadın ticareti yapma özgürlüğü tanımayacaktır. İşçi sınıfının iktidarı CIA ajanlarına vatan satma özgürlüğü, IMF heyetlerine, emperyalist tekellere topraklarımızda cirit atma ve yağma özgürlüğü tanımayacaktır. Gençliğe alkol-uyuşturucu-fuhuş batağında çürüme "özgürlüğü" de tanımayacaktır.

Sosyalist işçi iktidarı, kapitalist düzenin çetelerini ve bıraktığı tüm pislikleri demir yumruğuyla ezebilen, insanlık düşmanlarına karşı acımasız bir diktatörlük olmayı başaracaktır. Ama aynı zamanda, tüm ezilenleri bir ana şefkatiyle kucaklamayı da başaran toplumcu bir düzenleme. Bu düzenleme, kapitalizmin yıkıma sürüklediği insanlığın tek alternatifi ve işçi sınıfının ertelenemez bir görevi olarak önümüzde durmaktadır.

Seka işçisiyle dayanışmaya!

Özelleştirmeye karşı birleşik direniş!

SEKA fidanlığı Ford-Koç ortaklığına hibe edildi. Sermayenin burayı fabrika yeri olarak seçmesinin birkaç nedeni var. Şehirle iç içe bir fabrikanın sosyal tesislere ihtiyacı olmayacak. Sermaye buradan kâr elde edecek. Deniz, kara ve demiryolu ulaşımının varlığı taşıma masraflarını düşürecek, büyük kolaylıklar sağlayacak. SEKA'yı kapatıp aynı gerekçe ile arazisini kullandığında işsizler ordusuna yeni katılan binlerce işsizle birlikte burada ucuz işgücü de elde etmiş olacak. Özelleştirmelerin siyasal yönü, emperyalizmin dayatmaları, krizin faturasının işçi-emekçiye çıkarılması bir yana, sermaye SEKA'yı bunun için de istiyor.

Seka uzun bir dönemdir özelleştirme kapsamında olmasına rağmen Seka işçisi buna anlamlı bir tepki örgütleyememekteydi. POAŞ'ın özelleştirilmesine, SEKA fidanlığının Ford-Koç ortaklığına

hibe edilmesine tepki gösteremeyen SEKA işçisi, SEKA'nın kapatılma kararı ile patladı. Tepkisini işyerini terketmeme, üretimi sürdürme şeklinde gösterdi. Bu tepki kapatma kararına karşı olumlu bir adım olmakla birlikte eksiktir. Eksiklerine biraz sonra geleceğiz.

Burada önemli olan işçi sınıfının çeşitli nedenlerle (sendikal bürokratizmin, ağalığın, devlet sendikacılığının barikatının aşılammaması, sermayenin borazanı burjuva medyanın propagandası sonucu işçilerin kafasının karışması, özelleştirmeden yana Fazilet Partisi, MHP gibi partilerin ideolojisinden etkilenmeleri vb.) özelleştirmeye karşı ortaya koyamadığı tepkisinin, iradesinin eylemli bir tarzda açığa çıkmasıdır. Doğaldır ki bunun nedeni de özelleştirme bıçağının ucunun kendisine dokunmasıdır. "Siz 'susma, sustukça sıra sana gelecek' diyordunuz, bak sıra bize geldi. Haklıymışınız" diyor SEKA işçisi.

İşçisinin söylediği bu sözler yaşamın kendisinin acı gerçekleri ile yüzyüze kalan işçilerin eylemliliğe sürüklendiği, sürükleneceğinin bir göstergesidir.

Yıllardır işçi sınıfından beklenen özelleştirme karşıtı eylemli mücadele İzmit SEKA'da işyerini terketmeme, üretimi sürdürme şeklini aldı. Bu eylem Türkiye işçi sınıfının ve sermayenin gündemine oturmuş durumda. Sınıfın diğer bölükleri SEKA direnişinin kazanımlarından güç ve cesaret alacak, özelleştirmelere karşı daha militan bir tepki koymaya yönelecekler. Özelleştirme saldırısını püskürtme gücünün kendilerinde bulunduğunu görecekler ve özgüven kazanacaklar. Direnişin kırılması ise sınıf hareketini tam aksi yönde etkileyecek, sermayenin gücüne güç, cesaretine cesaret katacak, saldırılarını daha pervasız sürdürebilecektir. SEKA direnişinin öneminin bir yönü burada yatıyor.

SEKA Türkiye'nin çeşitli illerine yayılmış köklü bir sektör olmasından kaynaklı, diğer müesseselere de direniş kolayından sıçramış, ilk eylemli destekler buralardan gelmiştir. Ayrıca İzmit SEKA, PETKİM gibi özelleştirme kapsamında olan ve büyük öneme haiz işletmelerin de bulunduğu, geçmişte önemli mücadele deneyim ve pratikleri olan bir işçi kentinin ortasında bulunmaktadır. SEKA işçisinin tutuşturduğu özelleştirme karşıtı mücadele ateşi kolayından İzmit'teki diğer fabrikalara ve yurt çapına sıçrayabileceği ve birleşik bir mücadelenin ilk kıvılcımı olabileceği gibi, direnişin kırılması, kaybedilmesi burada açığa çıkma eğilimi taşıyan özelleştirme karşıtı mücadele filizinin baştan kırılmasını da beraber getirebilecektir. SEKA direnişinin asıl önemi yurt çapında özelleştirme karşıtı birleşik mücadele dinamiklerini barındırmasında yatar.

SEKA işçisi öncelikle bu sorumluluğunun bilincinde olmalı ve direnişe bu sorumluluk üzerinden bakarak daha sıkı sarılmalıdır.

Bugüne dek direnişi kırmaya yönelik çeşitli saldırılar oldu. SEKA işçisi şimdilik bu saldırıları göğüslemiş ve boşa çıkarmış durumda. Bunlar sermayenin temsilcisi, içimizdeki düşman sendika ağası B. Meral'in ağzından, önce, "başbakanla telefon görüşmesi yaptım, SEKA kapatılmayacak, bu karar geri alındı, direnişi bitirin" şeklinde duyuru yaptılar. Bunun koca bir yalan olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Şimdi de "işçileri başka yerlerde istihdam ettikten sonra kapatacağız SEKA'yı" diyorlar. "Direnişi bitirin" diyorlar. Bunun da koca bir yalan olduğu yakında ortaya çıkacak. Hem bu yalan olmasa bile Seka'nın kapatılması, emperyalizme kölece bağımlılığı artıran bir kararı içerdiği için kabul edilmemesi gereken bir sermaye saldırısıdır. SEKA özelleştirme kapsamından çıkarılınca dek direniş sürdürülmelidir.

SEKA işçisinin kapatmaya karşı tepkiyi üretimi sürdürme, işyerini terketmeme eylemiyle göstermesinin doğru fakat eksik bir adım olduğunu söylemiştik. Bu eksikliği mücadele tarihimize bir örnekle göstermek istiyoruz.

Buna benzer ilk direniş 1969'da Çorum Alpagut Linyit işletmesinde yaşanmıştı.

Özel bir işletme olan Alpagut yüksek düzeyde kâr elde ettiği halde çok düşük ücretle, hiçbir sosyal hak vermeden işçi çalıştırıyordu. Bazen de çok zaman işçiler maaşlarını alamıyorlardı. İşçiler için hayati önemi olan ve zehirlenmenin etkilerini sınırlayan yoğurdu satın almak dahi lüks sayılıyordu.

73 gün boyunca ücretlerini alamamış olan Alpagut işçileri ücretlerinin hemen ödenmesini ve işgüvencesi talep ettiler. İşveren üretimin düşük olmasını bahane ederek bu talebi reddetti. Bunun

üzerine işçiler kendi aralarında toplanarak işyerini işgale karar verdiler. Eyleme geçmeden önce Ankara'ya gidip üyesi oldukları Birleşik Maden İşçileri Sendikası yöneticileri ile görüştüler. Bürokrat, hain sendikacıların yaptığı tek şey eylemi engellemeye çalışmak oldu. İşçiler sendikadan da umudu kesti.

13 Haziran 1969'da işletmeyi işgal eylemine başlıyarak, aralarında işgali yönetecek bir işçi kurulu oluşturdular.

Direnişin ilk günlerinde başta Çorum valisi olmak üzere birçok devlet görevlisi ve politikacı işletmeye gelip, direnişin bitirilmesini istedi. Ancak işçiler kararlıydı ve direneceklerdi. İşletmeye gelen jandarma komutanı bile bu kararlılık karşısında müdahaleden vazgeçti.

Alpagut direnişinin en önemli özelliği, üretimi sürdürmesi ve tüm aşamalarına işçi denetimini getirmesidir. Bu, o güne kadar hiçbir işgalde görülmeyen bir durumdur. Direnişçi işçiler işgal boyunca hiçbir yardım almadan, kendi kendilerini yöneterek üretimi sürdürdüler. Öyle ki işgalden önce 260-300 ton olan günlük üretim, işgal sırasında 450 tona kadar çıktı. Bu %50'ye varan bir artış demektir. İşçiler sadece üretmekle kalmadılar, ürettiklerini kendi kurdukları kooperatifler aracılığı ile sattılar. İşgal öncesi 7-8 bin lira olan günlük peşin satış, işgal sırasında 30-40 bin liraya ulaştı. İşçiler elde edilen paranın bir kısmını işletmenin giderleri için ayırıp, geri kalanını paylaşıyorlardı.

İşçilerin Alpagut'ta kendi yönetimlerini kurup başarı sağlamaları, bütün ülkede yankı uyandırmıştı. Burjuvazi bu işgal tarzından afallamış ve bu tür eylemliliklerin artmasından korkmuştur. Çünkü bir tek işletmede işçiler üretimde olduğu gibi yönetimde de başarılı olacaklarını, kapitalist sömürücüler olmadan da kendi kendilerini yönetebileceklerini ve bunun işçi-emekçiler için daha kârlı, yararlı olduğunu görmüş/göstermişlerdi. Yaşanan bir sosyalist üretim ilişkisi idi. Bunun daha da yayılması ve bilince çıkarılmasından korkan sermaye sınıfı direnişi bitirmek için elinden geleni yaptı. Ankara'dan özel bir jandarma birliği gönderdi. Maden ocakları sarıldı, işgal jandarma tarafından durduruldu. On işçi gözaltına alındı. Diğer işçiler arkadaşlarının tutuklanmasını protesto etmek için bu kez iki gün ocaklara girmediler. bunun üzerine imzalanan TİS ile işçilerin serbest bırakılması konusunda anlaşma sağlandı. İşçiler serbest bırakıldı ve işe geri döndü.

SEKA işçisi Alpagut direnişinden dersler çıkarmalı, direnişlerinin eksik yanlarını tamamlamalı, üretimin tüm aşamalarında ve ürün satışında inisiyatifini ellerine almalı, fabrikanın tam denetim ve hakimiyetini ele geçirmelidirler. Şu anda yaptıkları gibi patronun siparişlerini tamamlamak için

değil; kendi kurdukları bağlantılarla, hammadde alımını ve malül madde satışını kendileri yapmak için örgütlenmelidirler. Yoksa işletmenin elindeki hammadde tükenince ve kağıt siparişi olmayınca üretim kendiliğinden durmak zorunda kalacaktır.

Sermaye SEKA işçisinden beklemediği bir direnişle karşılaşınca saldırısını yumuşatarak sürdürmeyi ve işçilerin bilinçlerini bulandırmayı tercih etmiştir. Eğer bunu başarır SEKA'yı kapatmakla kalmayacak, özelleştirme saldırısını daha rahat sürdürecektir.

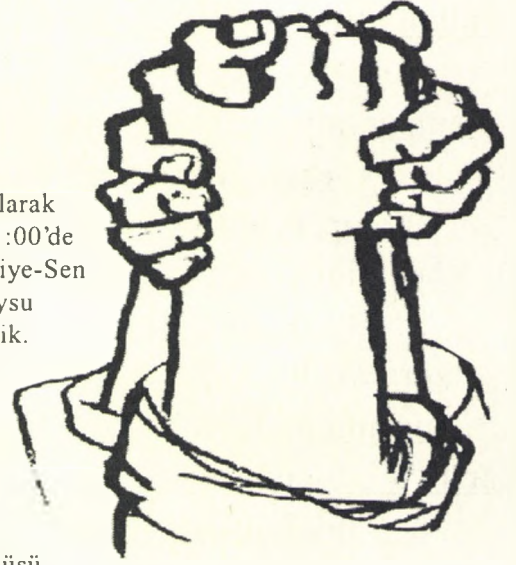
Saldırının yumuşatılmış hali, KARDEMİR'de olduğu gibi bir liraya SEKA'yı işçiye satmak önerisidir. Bu, SEKA'nın ömrünün KARDEMİR'den de kısa olması demektir. Çünkü fidanlık Ford-Koç ortaklığına hibe edilerek, kıyıları belediyeye devredilerek SEKA'nın idam kararı çoktan onanmış bulunmaktadır. Bu yolla, tıpkı KARDEMİR'de olduğu gibi, SEKA işçisi fabrikanın sahibi olacak yalanı ile fabrikanın hisseleri işçilere, dolayısıyla sendikaya hibe edilecek. İşçi sermaye sahibi olacağı diye boş sınıf atlama hayalleri ile kendi işçi olma gerçeğinden ve sınıfından koparılıp uzaklaştırılacak, kendine yabancılaştırılacak, sınıf olma bilinci bulandırılacak. Zaten dar gelirli olan, emeğinden başka hiç birşeyi olmayan işçi, Kardemir'de olduğu gibi sıfır TİS imzalayarak daha zor ekonomik koşullar altına girecek. Hisse senetlerine 5-10 yıl satış ve devir yasağı konsa dahi (Kardemir'de bu 5 yıl olarak uygulanıyor.) fiiliyatta geçinemeyen işçilerin çoğu bu hisseleri el altından düşük fiyata satmak zorunda kalacak. Hisseler, dolayısıyla SEKA, tek elde toplanacak. Bu süreçte sendika da bir şirkete dönüşecek. Kendine yabancılaşan örgütlülüğü de kalmayan SEKA işçisinin "kaderine" razı olmaktan başka çözümü kalmayacak ve bireysel kurtuluş peşinde sürünmeye başlayacaktır.

SEKA işçisi KARDEMİR ya da başka yerlerde istihdam edilmek gibi yalanlara, sermaye devletinin bürokrati ve temsilcisi valilere, devletin terör örgütünün temsilcisi polis şeflerine, ajanlarına, düzenin diktatör yüzünü maskeleyen düzen partilerine ve temsilcilerine kanmamalı. Gerektiğinde sendikal bürokrasiyi ve sendika ağalarını da aşarak hem kendi özgüçlerine hem de sınıf dayanışmasının gücüne güvenmeli, adımlarını ona göre atmalılardır.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Kızıl Bayrak/Kartal

Kayseri Meysu işçisini KESK olarak selamlıyoruz

KESK platformu olarak çarşamba günü saat 11:00'de Eğitim-Sen, SES, Maliye-Sen çalışanları olarak, Meysu grevcilerini ziyaret ettik. İşyerine vardığımızda fabrikanın dış kapısında "Bu işyerinde grev var" pankartının asılı olduğunu gördük. Her gün 5-6 grev gözcüsü, fabrikanın önünde kurulu olan çadırda nöbet tutuyorlardı.

İşçilere haklı davalarını desteklediğimizi, işçi ve işyeri temsilcileriyle görüşmek istediğimizi ilettik. Meysu'da grev 19. gününe girmiş bulunmaktaydı. Şu anda fabrika içinde halen 30 kadar kalifiye eleman çalışmakta ancak üretim tamamen durmuş durumdadır.

Meysu'da toplam 130 kadar işçi çalışıyor, 100'ün üzerinde işçi ise grevde. İşçiler bundan 8 ay önce yapılan toplu sözleşmede kazandıkları hakları, bir maaş ikramiyeleri alabilmek için greve gittiklerini ve de toplu sözleşmede anlaşılmadıklarını, geçmiş toplu sözleşmelerden doğan her bir işçinin 300 ile 250 milyon arasında maaş farklarını da alamadıklarını anlattılar. bu geçmiş haklarını vermemek için fabrikanın adını "Meytat" olarak değiştirdiklerini belirttiler.

İşçi sınıfının mücadelesi yeni bir filiz vermeye başladı, önce metal işçisi, onu izleyen SEKA işçisi gibi büyük fabrikalardan başlayıp küçük fabrikalara kadar dalga dalga yayılıyor. Son olarak Kayseri Meysu işçisi ve Kayseri Harb-İş askeri işyerinde bir işçinin işten çıkarılması üzerine ertesi gün işçiler servis arabasına binmeyerek durağa kadar kortejler halinde "Susma sustukça sıra sana gelecek" gibi sloganlar atarak bu sisteme ve sendika ağalarına karşı tepkilerini belirtmişlerdir.

Hareketin temel gücü olduğu büyük fabrikalardaki işçi eylemleri, sömürülenleri mücadele içerisinde eğitiyor. Ekonomik ve siyasal özgürlükleri yönünden en geri kesimler dahi ayağa kalkmaya başlıyor. Kapitalist sistem, kriz faturasını emekçi sınıfına yükleyerek, sürekli olarak bir sefalet ve yıkım yaratarak toplumu bir bataklığa sürüklemektedir. "Emperyalist boyunduruğa, kapitalist sömürüye son!" şiarıyla yükselecek birleşik-militan bir sınıf mücadelesi sermayenin saldırılarını püskürtmek için azim ve kararlılık gerekiyor.

**Yaşasın memur-işçi dayanışması!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Bağımsızlık diye kutladıkları emperyalizme uşaklıktır!

Türkiye işçi sınıfı
iceride IMF ve CIA ile
işbirliği içinde ezilen
emekçi kitlelere
zulüm estiren, ülkenin tüm
zenginliklerini
empervalistlerin talanına
açan, dışarıda ise
empervalizme bekçi
köpekliği yapan sermaye
iktidarını yıkmak
zorundadır. Türkiye işçi
sınıfının ne Kürt halkına
karşı yürütülen kirli savaşta,
ne Türk burjuvazisinin
yavılcı emellerinde, ne
ABD emperyalizmine
kölece bağıllık ve uşaklıkta
ne de siyonist İsrail ile
girilen saldırgan ittifaklarda
bir çıkarı vardır. Türkiye
işçi ve emekçilerinin çıkarı
Ortadoğu'nun ezilen
halklarıyla birleşmekten
gecıyor.

Sermaye devleti "yaşasın bağımsızlık" diyerek burjuva cumhuriyetin 75. yılını kutluyor. İçeride ve dışarda emperyalizmin uşaklığını yapan bu sahtekarların "yaşasın bağımsızlık" derken yüzleri bile kızarmıyor. Burjuva cumhuriyet iktisadi, mali, siyasi, askeri ve diplomatik tüm alanlarda emperyalizme kölece bir bağımlılık ilişkisi içindedir. Türkiye'nin ekonomik ve mali politikaları emperyalizmin mali komuta merkezleri olan IMF ve Dünya Bankası tarafından belirlenmektedir. Önemli dönemeçlerde uygulamaya konulan 24 Ocak kararları, özelleştirmeler gibi önemli kararlar bu merkezler tarafından alınmaktadır. Ancak Türkiye'nin bağımlılığı öylesine bir kölelik noktasına varmıştır ki, gününbirlik politikaları bile IMF'den izin alınmadan uygulanamamaktadır. IMF'nin direktifi ve ABD emperyalizminin çıkarları ile uyum içinde TUSAİD'in belirlediği

önlem paketleri işçi ve emekçi sınıfların sırtına bindirilmektedir. Bu iktisadi ve mali politikaların sonucunda milyonlarca işçi ve emekçi işsiz kalmıştır. Enflasyon üç haneli rakamlara çıkmış, iç ve dış borç yükü 150 milyar dolara fırlamıştır. Ülkenin her köşesinde açlık ve sefalet kol gezmektedir. Bu yıkım tablosuna rağmen sermaye iktidarı emperyalist efendilerinin bir dediğini iki etmemektedir. Çünkü kendi çürümüş düzenlerinin kaderini emperyalizme köleliğe bağlamışlardır. Onunla çıkar ve kader birliği içindedirler. Ülkenin bütün zenginliklerini birlikte yağmalamakta, birlikte sömürmektedirler. Kamu emekçilerine yapılan maaş zamlarına kadar her şey IMF'nin direktifleriyle belirlenmektedir. Sermaye cumhuriyetinin başbakanı "buçuk fazla vermem" diyerek IMF'ye ne kadar sadık bir uşak olduğunu kanıtlamaya çalışmaktadır. Çürüyüp kokuşmuş burjuva cumhuriyetin bu onursuzluk düzeyi ancak Osmanlı'nın "hasta adam" dönemindeki çürümüşlüğüne ifadesi sayılabilecek Düyun-u Umumiye ile karşılaştırılabilir. Düyun-u Umumiye Osmanlı devletine verdiği borçları alamadıkları için emperyalistlerin gelip vergileri toplayarak borçlarını tahsil ettikleri bir kurumdur.

Avrupa ile yapılan Gümrük Birliği antlaşması Türkiye'yi ekonomik cephede Avrupa sermayesine ve mallarına sınırsız bir biçimde açarken, onu Avrupa Birliği'ne almayarak tüm siyasal karar mekanizmalarının dışında bırakmış oldu. Burjuva hükümetlerin tüm tantanalı yalanlarına rağmen Gümrük Birliği antlaşması Türkiye'nin Avrupa kapitalizmi ile tam ekonomik

entegrasyonunu öngören yeni bir emperyalist kölelik anlaşmasıdır.

Türkiye Cumhuriyeti bağımsız bir devlet statüsüne sahip olmakla birlikte binlerce bağla ABD emperyalizmine bağlıdır. Bağımsızlığı sadece göstermelik bir statü haline gelmiştir. Türkiye'de darbe yapmak için bile generallerin ABD'den izin almaları gerekmektedir. Benzer şekilde başbakan olabilmek için ABD'nin onayından geçmek zorunludur. Burjuvazinin değerleri o kadar çürümüştür ki ABD'nin çıkarlarını korumada, uşaklıkta becerikli olabilmek yükselen bir değer sayılmaktadır. Vatan, millet, bayrak çığırtkanlığını en yüksek sesle yapanlar ABD'ye uşaklıkta en pervasız olanlardır. ABD başkanları ile telefonda görüşebilmek çürümüş cumhuriyetin başbakanları için bir övünç kaynağı olabilmektedir.

Çürümüş çeteleşmiş burjuva cumhuriyetin mali ve siyasi bağımlılığını tamamlayan unsur askeri bağımlılıktır. Herşeyden önce Türkiye NATO'ya üyedir ve ABD emperyalizminin bölgedeki bekçisidir. Sermaye cumhuriyetinin ordusu ve sözde savunması tümüyle Pentagon'a, iç güvenlik kurumları ise CIA'ye bağlı çalışmaktadır. Türk ordusunda general olmak için bile CIA ve Pentagon'dan izin almak gerekmektedir.

Türkiye daha NATO üyesi bile olmadan ABD'nin ne kadar sadık bir bekçisi olacağını gösterebilmek için Kore'ye asker göndermiş, Kore halkının emperyalizme karşı yürüttüğü mücadeleyi ezme görevini yerine getiren uşaklardan biri olmuştur. Bugün ABD'nin Türkiye'de çok sayıda üssü vardır. '89 cöküşüne kadar Soyvetler Birliği'ne düşmanlık temelinde bir

politika ile ABD'nin gözüne girmeye çalışan Türkiye U2 krizinde de ortaya çıktığı gibi gizli antlaşmalar yoluyla ABD'ye Türkiye'de her türlü uluslararası casusluk çalışması yapma olanağı sağlamaktadır.

Cumhuriyetin içerideki çürümüşlüğü dışa dönük yüzü ile de karşılığını bulmaktadır. Tümüyle ABD'nin dönemsel çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda militarist, saldırgan bir dış politika izlenmektedir. Körfez Savaşı'nda Amerikan uçaklarının İncirlik Üssünden kaldırılmasıyla yetinmeyen burjuva cumhuriyet Irak'a karşı ambargo uygulamada ve saldırganlıkta emperyalist efendilerini bile şaşırtacak kadar pervasızlaşmıştır. İslam dünyasına sözde önderliğe soyunan Türkiye bütün İslam dünyasının nefretini kazanmış İsrail ile askeri anlaşmalar yapmakta ve ABD-İsrail-Türkiye ekseninde oluşturulan saldırgan pakt ile Ortadoğu halklarına düşmanlığını sergilemektedir. Burjuva cumhuriyet Bosna'dan Somali'ye ABD'nin ihtiyaç duyduğu her yere asker gönderen, sadece bölge ülkelerine karşı değil tüm dünya halklarına karşı saldırgan bir cumhuriyettir.

Yıkılmadığı için çürüyen bu düzen güçlülüğünün değil zayıflığının ürünü olarak saldırgan, militarist, şovenist bir dış politika izlemektedir. Bu uluslararası arenada, emperyalizme uşaklık çizgisinde kendi işçi ve emekçilerinin kanı üzerine kumar oynamaya dayalı maceracı bir dış politikadır.

Türkiye Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar gibi dünyanın en istikrarsız ve en bunalımlı üç bölgesinin tam ortasında yer almaktadır. İsrail ile birlikte bölgenin en saldırgan devletlerinden biridir. Türk sermaye devleti bölge devletleriyle "ortak tarihsel ve kültürel bağlarını" ABD'ye yolu düzlemek için kullanmaktadır. Türkiye, ABD emperyalizmi için Ortadoğu'da "bekçi", İslam dünyası ile ilişkilerinde "köprü", Orta Asya ile ilişkilerinde ise "taşeron" konumundadır. Osmanlı'dan devralınan saldırgan miras, talan ve fetihçilik burjuva cumhuriyetinin ABD emperyalizmine hizmetinde kullanılmaktadır.

Çürümüş burjuva cumhuriyetin komşu ülkeleriyle ilişkileri tümüyle düşmanlık temelinde kurulmuştur. Yunan ve Ermeni halkına karşı tarihsel bir düşmanlık körüklenmektedir. Burjuva cumhuriyetinin en büyük iki

müttefikî dünya halklarına kan kusturan ABD emperyalizmi ile Filistin ve Arap halklarının katili İsrail siyonizmidir.

Burjuva cumhuriyetin Balkanlardaki politikası aktif kışkırtıcılık olarak özetlenebilir. Önce Bosna müslümanlarının hamiliğine soyunarak şimdi Kosova üzerinden Sırbistan'a karşı şovenist bir dış politika izlemiş Bosna'ya asker göndermiştir. Arnavutların, müslümanların, Balkan Türklerinin hamiliğine soyunup, bunları bahane ederek Yunanistan'a ve Sırbistan'a karşı sürekli savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. Kendi topraklarında yaşayan milyonlarca Kürdün en temel ulusal demokratik haklarına bile katlanamayan Türk devleti, sözde Batı Trakya Türklerinin haklarını savunma adına kıyameti koparmaktadır.

Yunanistan'a karşı Kıbrıs, Batı Trakya Türkleri, Ege kıta sahanlığı, Ege kara suları, FİR hattı ve hatta kaya parçaları üzerinden bile savaş tehditlerinde bulunmaktadır. Aynı Türkiye Cumhuriyeti 12 Eylül sonrasında Yunanistan'ın NATO'ya girmesi için vizeyi ABD'nin talimatı ile kendi elleriyle vermiştir. Türkiye'nin kabadayılığı tasmayı elinde tutan ABD'nin zinciri uzattığı yere kadardır.

Kafkasya'da izlenen politika da Balkanlardakinin bir benzeridir. Balkanlarda Bosna, Kosova ve Batı Trakya Türkleri üzerinden yürütülen politika, Kafkaslarda Azerbaycan ve Çeçenistan üzerinden yürütülmektedir. Balkanlarda Sırbistan ve Yunanistan'ı hedef alan şovenist kampanya Kafkaslarda Ermenistan'ı ve Rusya'yı hedef almaktadır.

Burjuva cumhuriyeti eşitlik temelinde iki halkın, iki ülkenin ortak hareket etmesinin ne demek olduğunu bilmemektedir. Bildiği tek şey güçsüz gördüğü üzerinde barbar bir tahakküm ve güçlü gördüğüne de uşakça bir sadakattir. Sözde kardeş elini uzatıp hamiliğine soyunduğu Azerbaycan'da bile komplolar düzenlemekte gizli servisleri aracılığıyla darbeler tezgahlamaktadır.

Türkiye'nin Körfez Krizi'nde ve sonrasında Irak'a karşı izlediği politika çürümüşlüğü'nün en açık göstergelerinden biridir. Kriz sırasında saldırganlığı ve ABD'ye uşak sadakati ile emperyalist efendisini bile şaşırtan Türk devleti Körfez Savaşı sonrasında Irak'a uyguladığı ambargo ile

Irak'taki hastaların ilaçtan, çocukların süttten mahrum bırakılmasına suç ortaklığı yapmıştır.

Bu kontgerilla cumhuriyeti Balkanlar ve Kafkasya'da izlediği politikanın çok daha saldırgan ve militarist bir versiyonunu Ortadoğu'ya dönük olarak uygulamaktadır. İsrail ile birlikte oluşturduğu ABD-İsrail-Türkiye ittifakı Ortadoğu halklarına çevrilmiş bir silahtır. Türk devleti İsrail ile geçmişteki örtülü ilişkilerini bugün artık alenen yürütmektedir. Bölgenin en gerici ve en Amerikancı rejimleri bugün Türk devletinin en yakın müttefikleridir. Gericilik, bölge halklarına karşı karşı-devrimci birlik ve emperyalizme uşaklık bu dostluğun harcı olmaktadır. Ortadoğu'da 40 yılı aşkın bir süredir emperyalizmin bekçi köpekliğini yapan Türk burjuvazisi ABD-Türkiye-İsrail ittifakı ile bölgenin ezilen halklarına karşı soyunduğu kanlı misyonunu bir üst düzeye sıçratmıştır. Türkiye kapitalizmi içerde yaşadığı derin çözümsüzlüğü ve çelişkileri, emperyalizme tam uşaklıkla ve dışa dönük daha aktif bir saldırganlıkla aşmaya çalışmaktadır. Bunun için Arap halklarının kanına giren Siyonist İsrail ile kaderini birleştirme yolunu tutmaktadır. Amerikan emperyalizmi Türkiye sömürgeciliği ve İsrail siyonizmi arasında kurulan ittifak, bölge emekçi halklarını şiddet ve zulümle egemenlik altına almak, bölgedeki her türlü özgürlük girişimini ezmek amacını taşımaktadır. Başta Kürt ve Filistin halklarının kurtuluş mücadeleleri, gerici, ortaçağ kalıntısı rejimler altında ezilen Arap halklarının özgürlük özlemleri bu kanlı ittifak tarafından boğulmak istenmektedir.

Türkiye işçi sınıfı içeride IMF ve CIA ile işbirliği içinde ezilen emekçi kitlelere zulüm estiren, ülkenin tüm zenginliklerini emperyalistlerin talanına açan, dışarda ise emperyalizme bekçi köpekliği yapan sermaye iktidarını yıkmak zorundadır. Türkiye işçi sınıfının ne Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta, ne Türk burjuvazisinin yayılmacı emellerinde, ne ABD emperyalizmine kölece bağlılık ve uşaklıkta ne de siyonist İsrail ile girilen saldırgan ittifaklarda bir çıkarı vardır. Türkiye işçi ve emekçilerinin çıkarı Ortadoğu'nun ezilen halklarıyla birleşmekten geçiyor.

İMF bu kez yıkım programını denetlemek için Türkiye'de!

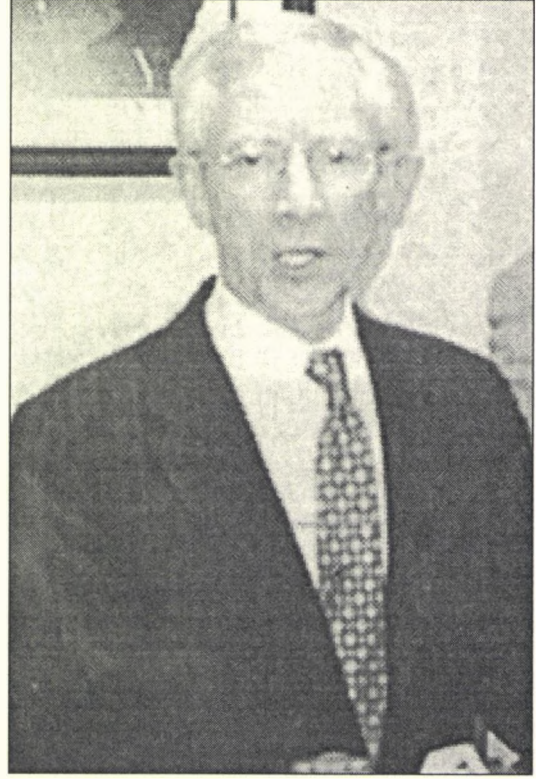
İki haftadır itaatkar uşaklarını denetlemek için Türkiye'de bulunan IMF Türkiye masası şefi Martin Hardy, uşaklarının "iddialı, cesur ve kararlı" ekonomi politikalarından her bakımdan tatmin oldu. Uşakları ile yaptığı görüşmeler sonucunda 20 maddelik ortak bir bildiri yayınlandı.

Bildiride, Rusya'da yaşanan krize karşın, Türk ekonomi yetkililerinin Yakın İzleme Programı'nı (yani işçi ve emekçilere saldırı programı) azimli ve kararlı bir şekilde sürdürdükleri vurgulanırken, dışarıdaki istenmeyen gelişmeler ve içerideki seçim baskısı karşısında hükümetten kararlı tavır alması istendi.

Türkiye'nin krizden etkilenmediğini iddia eden IMF, '99'da krizin önüne geçilmesi için sosyal güvenliğin tasfiyesi, tarım desteklerinin kaldırılması ve sınırlandırılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi, özeleştirilmelere hız verilmesi gibi saldırıların "aciliyet" taşıdığını belirtti. "Umuyoruz ki hükümet ve parlamento bu konuda ileri gidecektir" diyen Hardy, özelleştirmede bazı fırsatların kaçırıldığını belirtirken, "Ama özelleştirme sürdürülmelidir. Özelleştirme şimdiki dünyada ilerlemenin bir yoludur." diyerek yeni özelleştirme saldırılarına start verdi. Danıştay'ın elektrik dağıtım ihaleleri konusundaki kararını coşkuyla ve sevinçle karşıladıklarını belirten Hardy, elektrik alanındaki özelleştirmenin ilerleyeceğini umduklarını söyledi. '98 yılında tarım desteklerinin hedeflenen enflasyon oranları kadar artırıldığı ifade edilirken, kamu emekçilerinin maaşlarına Ekim ayında yapılan %10'luk ek zammın beklentileri olumsuz etkilediği kaydedildi. Emeklilik yaşının yükseltilmesini, tarıma desteğin azaltılmasını ve sınırlandırılmasını, tarım ve küçük esnafa uygulanan kredi faizlerinin yükseltilmesini de isteyen IMF, "bağımsız" Türkiye Cumhuriyeti'nin 75. yılını kutlamayı da ihmal etmedi.

Ekonomiden sorumlu devlet bakanı Güneş Taner krizden duyduğu korkuyu "Kasırğa bize geliyor" sözleriyle ifade ederken, IMF heyetinin işçi ve emekçilerin özelleştirmelere karşı yürüttükleri mücadeleyi "tatsızlık" olarak gördüklerini de itiraf etti.

Gördüğü gibi IMF, işçi ve emekçi düşmanı yüzünü gizlemeye gerek duymaksızın her alanda sergilemeye devam ediyor. Kendilerine koşulsuz itaat eden uşaklarına uygulanacak saldırı programlarını satırı satırına dikte ettirmeye devam ediyor. Bunu yapma gücünü ise biz işçi ve emekçilerin dağınıklığından,

Oysa saldırılar bir bütün olarak işçi sınıfına, tüm işçi ve emekçilere yönelik. SEKA, POAŞ, TEDAŞ ve diğer özelleştirmelerden tutun, sosyal güvenliğin tasfiyesine, emeklilik yaşının yükseltilmesine kadar bütün saldırılar işçi sınıfının tamamını ilgilendiren ve topyekün karşılık verilmesi gereken saldırılardır. Sermaye devletinin IMF ile yapmış olduğu Yakın İzleme Anlaşması uyarınca bu saldırılar üç yıllık bir sürece yayılmıştır ve bu üç yıllık süreç içinde IMF'nin tam denetimi altında yürürlüğe konulması ve yasalaştırılması hedeflenmektedir. Sermaye bütün kurumlarıyla sürece hazırlanmakta ve örgütlü biçimde bu saldırıları yürütmektedir.

Bu nedenle "Sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik direniş" şiarı yükseltmek zorundadır. Sermayenin gitgide yoğunlaşan saldırıları ancak sınıf dayanışmasını örgütleyerek püskürtülebilir. İşyerlerimizde komiteler temelinde örgütlenmeli, SEKA gibi, metal gibi saldırı hedefindeki fabrikalarda çalışan kardeşlerimizle dayanışmaya gitmeliyiz.

İMF ve uşaklarına en güzel yanıtı birleşik-militan mücadelemizle, alanlarda vermeliyiz.

Özelleştirmeye, tensikatlara, sendikasılaştırmaya, taşeronlaştırmaya, sefalet ücretlerine hayır! IMF-TÜSİAD paketini alanlarda yırtalım! Krizin faturası kapitalistlere! Kahrolsun IMF! Yaşasın bağımsız-sosyalist Türkiye!

Emekçiye sefalet, sermayeye sefahatin

75. yılı törenlerle kutlandı!

Suçlu kim?

“Cumhuriyet devrimi güçleri”nin yayın organı Cumhuriyet’te Mercekle Bakınca köşesinde Mahmut T. Öngören “75 Yılda Cumhuriyet” adlı yazısında şöyle yazıyor: “Yetersizlikler, eksiklikler, zayıflıklar, düzensizlik, ekonomik bunalımlar, toplumsal sorunlar, kişisel çıkarıcılık, beni sokmayan yılan bin yaşasın anlayışı, cebini doldurma alışkanlığı, yanlış adamların peşinden koşma aptallığı, dengesiz gelir dağılımının yarattığı sınıf ayırımı, politikanın giderek mütegalibenin eline geçişi, darbeler, sivilleşmeden uzaklaşma, sivil yönetimin aczi, üst sınıfların egemenliği, geleceğe yeni düşünceler bakımından ipotek koyma eğilimi ve uygulaması ve daha sonraları da kolay yoldan köşe dönücülük merakı, dışarıya açılacağız diye bağımlılığa sürükleniş, (...) uluslararası sözleşmelere körü körüne imza atıp bunun gereklerini yerine getirmeye hiç kulak asmamak, halkı bilgisiz tutma konusunda en sağlam adımları atarak yönetmeye kalkmak, insan haklarına karşı toplumu kışkırtmak, demokrasi diye diye milliyetçiliğe davetiye çıkarmak, derken devleti haydutlara ve çapulculara teslim etmek ve bu topraklar üzerinde ekonomik ve siyasal baskılar kurmak, yasaklar, cinayetler, tanınmış ve tanınmamış insanlarımızın öldürülüşü, Güneydoğu sorunu, kendi kendimizi yönetmeyi öğreneceğimize babalardan ve bacılardan yeni kurtuluşlar beklemek, adam olacağımıza Batı’nın en kötü yanlarının etkisine girmek ve mafyanın etkisine ve çetelerin Türkiye yönetimine katılımı...”()

Bu “75. yılda Cumhuriyet”in onun bir savunucusu tarafından tasfiri; tabii yumuşak ve korkakça... Bunları saydıktan sonra “Suçlu kim?” sorusunu soruyor Öngören. İnsanı hayrette bırakan traj-ı komik bir soru. Bütün bunları cumhuriyetinizin 75. yılı ile ilgili yazacaksınız, başlığını “75 yılda Cumhuriyet”olarak koyacaksınız ve sonrasında da “Suçlu kim?” diye soracaksınız; görmek istemeyen gözden daha kör göz olamaz! Ve şöyle söylüyor: “En kolay da bu oldu son yıllarda... Suçu ‘Cumhuriyet’e yüklemek...”

Bu çete cumhuriyetinin elle tutulacak, savunulacak tarafı kalmamıştır. Onun pisliliği onu savunmaya çalışanlara da bulaşıyor. Öngören Cumhuriyetini savunmaya çalışırken “çetecilik”e başvurmak zorunda kalıyor. Bu “Cumhuriyet aydını”nın gerçek trajedisidir: Ortada duran somut gerçekliğin savunulacak bir yanını bulamayınca soyutta savunmaya kalkışmak: “Suçu ‘Cumhuriyet’e yüklemek...” Tek tırnak içine alınıyor ‘Cumhuriyet’; ve sanki insanlar bir rejim olarak ‘Cumhuriyet’i suçlu görüyorlarmış izlenimi yaratılmaya çalışılıyor. Oysa gerçeği Öngören’in herkesten iyi bildiğine eminiz. Ama biz yine de kendisine hatırlatalım. Kimsenin soyut anlamda ‘Cumhuriyet’i suçlu görmek paranoyası olduğunu zannetmiyoruz; tabi siz “Cumhuriyet devrimi güçleri” dışında. İnsanların (bu sizin deyiminiz), biz daha net söyleyelim, işçi ve emekçilerin suçlu gördüğü Türkiye Cumhuriyeti’dir, yani Çete Cumhuriyeti, ya da sizin ifadenizle Atakürk’ün Cumhuriyeti

O kadar yazdıktan sonra ağzındaki baklayı çıkarıyor Öngören: “... Cumhuriyet’i yaşat.” diyor. Yani bize çetecileri yaşat, sömürücüleri yaşat, mafyacıları yaşat; faili meçhulleri, gözaltında kayıpları, işten atılmaları, özelleştirmeyi, işsizliği, açlığı, esnek üretimi... yaşat diyor. Fakat sözünün tutulmayacağını tez “anlayan” Öngören, yazının bir yerinde şöyle söylemek durumunda kalıyor: “Cumhuriyeti yıkıp ya kendi düzenlerini kuracaklar ya da başkalarının düzenini...”. “Başkalarının düzeni” diyerek çamur atmaya çalışıyor güya... Fakat çamur atmalarınız ve çabalarınız yetmeyecek. Er ya da geç işçi-emekçiler “Cumhuriyeti yıkıp ... kendi düzenlerini kuracaklar” ve bu yeni cumhuriyet, proleter bir cumhuriyet, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti olacak.

Burjuvazi cumhuriyeti 75. kuruluş yılını kutladı.

Sermaye açısından kendi egemenlik aygıtının bu kadar yıl yaşamış olması elbetteki büyük kutlamalar gerekiren bir durumdur. Türkiye bir devrim toprağıdır ve bu toprak üzerinde işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerine kurulu bulunan bir düzenin bu kadar yaşamış olması gerçekten şaşırtıcı bir durumdur.

Fakat kutlamalardaki şaşmanın tek nedeni elbetteki sadece bu değil. Bu kutlamalarla verilmek istenen başka mesajlar ve amaçlar da var.

Öncelikle birkez daha belirtmeden geçmemek gerekir burjuvazinin çete cumhuriyetinin emekçiler açısından gerçek kuruluş yıl dönümü 3 Kasım’dır. İşçi ve emekçilerin hafızalarına kazanmış olan bu tarih Susurluk’ta devlet çetelerinin bir kamyonu çarptığı gündür. Devrimcilerin yıllardır söyleyegeldiği gerçekler artık parmağım kör gözüne misali cırılçıplak ortada. Aradan geçen yılların teyyid edegeldiği bir gerçekse bataklıkta pisliğin tükenmeyeceği gerçeğidir. Bataklık varolduktan ve orta yerde durduktan sonra onun temiz olduğunu söylemek yahut bataklıktaki pisliğin üstünü örtmeye çalışmak fayda vermiyor, vermeyecektir.

İşte cumhuriyet

kutlamalarında burjuvazinin güttüğü amaçlardan biri söylediğimiz son cümlede gizli. 3 Kasım sonrası süreç beklendiği gibi kitlelerin öfkesinin patlamasına vesile olmasa da, emekçi kitlelerin düzene ve devlete arkalarını dönmelerini beraberinde getirdi. Kitleler öfkelerine kanal ve arkasından yürüyecekleri bir önderlik beklemekteydiler. Bu durumun farkında olan burjuvazi 29 Ekim tarihini 3 Kasım’ın üstüne bir örtü yapma ve kitlelerin yüzünü kendinden tarafa döndürme amacına ulaşmak için kullanmak isteğiyle hazırlanmıştı. Öncesinde Refahiyol koalisyonu sırasında başladığı ve sonrasında “8 yıllık eğitim” ile yaratmaya çalıştığı sahte şeriat-laik bölünmesi yaratma kampanyası üzerinden yaptı propagandasını. “Halk laik-demokratik cumhuriyete ve kazanımlarına sahip çıktı”

Kutlamalardaki bir diğer temel amaç da artık bir incir yaprağı işlevi bile görmeyen parlamentonun arkasındaki gerçek iktidar odağı ordunun meşruiyet sorununu çözümlemenin bir vesilesi olarak kullanılmaya çalışılmasıydı. “Asker-sivil elele”

Peki sermaye bu amaçlarına ulaştı mı? Halk çeteler cumhuriyetine sahip çıktı mı? Celladı olan orduyla elele tutuştu mu?

Herşeyden önce sermayenin kutlamaları üzerine örtü yapmaya çalıştığı gerçekliği bir daha ifade etmeli. Bu cumhuriyet ne laiktir, ne de demokratik. Hiçbir zamanda olmadı ve olmayacak. O kokmuş bir düzen, bir çete cumhuriyetidir.

Kazanımlarına gelince; yaşadığımız 75. yıldan iki veri vermekle yetineceğiz. Bu yılın ilk 9 ayında sadece borçlanma adı altında sermayeye aktarılan kaynak 4 katrilyon; yoksulluk sınırında yaşayan insan sayısı ise 12 milyon. Cumhuriyetin gerçekliğini bu iki veri bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Burjuvazinin çete cumhuriyetinin 75 yıllık gemişinin de özeti bu: Emekçiye sefalet, sermayeye sefahat!

Ve elbette ki emekçiler bu cumhuriyete sahip çıkmayacaktı, çıkmadı. Fakat kutlamaların planlayıcısı MGK eşeğini sağlam kazığa bağlamıştı. Askerler kutlamalara bu sefer alilece katılacaktı ve öğrenciler de okuldan atılmamak için güzelim tatillerini yakmak zorunda kalacaktı. 75 yılın, alanların müdavimi yaptığı emekçiler bu sefer gönül rahatlığıyla alanı burjuvaziye ve onun görevlilerine bıraktı.

Çete cumhuriyetinin asıl kuruluş yıldönümü olan 3 Kasım’da tekrar alanları zaptetmek üzere!..

Burjuva cumhuriyetin halklar hapishanesinde eşitlik ve kardeşlik yalanı

“Eşitlik ve Kardeşlik!” Burjuvazinin sözcükleri bu sözcükleri cumhuriyetlerini tanımlamak için kullanıyorlar. Sömüren ve sömürülen sınıflar arasında eşitlik ve kardeşlik nasıl bir yalandan ibaretse, ezen ve ezilen uluslar arasında eşitlik ve kardeşlik olduğunun ilanı da tam da sömürgecilere has bir ikiyüzlülüktür. 75 yıllık Türkiye Cumhuriyeti tarihi aynı zamanda ezilen ulusun, etnik grupların ve azınlıkların varlıklarının ve haklarının inkarının tarihi de oldu. “Ne mutlu Türküm diyene”, “Bir Türk Dünyaya Bedeldir” vb. ilkel bir ırkçılık ve şovenizm eşliğinde Türklük sözde yüceltilti. Gerçekte ise böyle bir Türklük, Türk halkının bile değil, burjuva cumhuriyetin, sermaye devletinin, burjuva sınıfın ve onların uşaklarının kimliğinin ifadesi oldu. Bu diğer halkların, etnik grupların, azınlıkların haklarının gaspının yanısıra aşağılanması eşliğinde gerçekleştirildi. Ermeniler sinsi, Araplar pis, Kürtler vahşi, Lazlar akılsız vb. sayıldı, aşağılandı. Kürt halkının ulusal hakları ise sistematik bir tarzda bastırılmaya çalışıldı.

Kürt halkına karşı yürütülen inkar politikası bir taraftan kişisizleşmeyi, teslimiyeti, onursuzluğu, diğer taraftan ise sürekli isyanı, direnişi, ulusal kimliği ve hakları ölümüne savunmayı doğurdu. Direnişler sömürgeci imha savaşları ile karşılandı. Yüzlerce yıl Alevilere karşı amansız bir vahşi savaş yürüten Osmanlı'dan devralınan asimilasyon kültürü ile yeni Türk devleti Kürtlere karşı kirli savaşını giderek arttırdı. Kürt özgürlük hareketinin gelişip milyonları kucaklaması ile birlikte yıllardır yürütülen inkar ve imha politikası sömürgeci kirli savaşa dönüştü. Kürt ulusal hareketini bastırmak için vahşet giderek artırıldı. Kafa kesme, kulak kesme, tecavüz, köy yakma, köy boşaltma, zorla koruculuk, faili meçhul cinayetler, satırla saldırı, yiyecek amborgosu, yayla yasağı, yolculuk yasağı.... İnsanlık adına utanç verici olan her türlü zorbalık Kürdistan topraklarında sergilendi.

Kürt ulusal mücadelesine karşı yürütülen kirli savaş öyle bir boyuta ulaştı ki Kürt halkına karşı uygulanan zorbalık sömürgeci sermaye cumhuriyetine yetmez oldu. Sınır ötesi operasyonlarla başlayan uluslararası saldırganlaşma sömürgeci kirli savaşın boyutlanmasıyla birlikte daha da büyüdü. Yunanistan'dan Suriye'ye, İtalya'dan Rusya'ya bir dizi devlete karşı azgın bir şovenizm eşliğinde saldırgan politikalar geliştirildi. Türkiye Cumhuriyeti Ortadoğu-Balkanlar-Kafkasya üçgeninde İsrail ile birlikte en saldırgan devletlerden biri haline geldi. Suriye'ye karşı savaş histerileri de bunun yeni bir örneği oldu.

***

Sömürgeci burjuva cumhuriyetin Kürdistan'da sürdürdüğü kirli savaş yürütebilmesi için kullandığı temel ideolojik araçlardan birisi şovenizm oldu. Kirli savaşa ve onun yarattığı sonuçlara karşı işçi emekçi kitleleri duyarsızlaştırabilmek için bu zehiri kullandı.

Şovenizm, Kürt halkına karşı savaşta bir silah olduğu gibi, burjuva cumhuriyeti “ulusal”, “sınıflarüstü” bir kisve altında göstererek sermaye iktidarın sınıf karakterini gizleme, sınıfsal sömürüyü örtme, devletin emek düşmanı yüzünü saklama işlevi de gördü. Bu yönüyle şovenizm sadece Kürt halkına çevrilmiş bir silah değil, aynı zamanda işçi emekçi sınıflara da çevrilmiş bir silahtır.

Burjuvazi “ya sev ya terket” naraları atarak sadece Kürt halkına saldırmış olmuyor. Bir tür histeriyle çılgına çevirdiği kitlelerin gözünü döndürüyor, onları konuşulani anlayamaz budalalar haline getirmek istiyor. A.Çakıcı, G.Aslitürk, E.Civan gibi ipliği pazara çıkarılan “ya sev ya terket” sakızının budalalar için çiğnendiğini gösterircesine kapağı ülke dışına atıyorlar.

Burjuvazi şovenizm zehirini en ufak bir talebin dillendirilmesini engellemek için bile kullanıyor. İşçilerin greve çıkması, işten atılan emekçinin direnişe geçmesi durumunda eskiden kışkırtıcı komünistler, dinsizler gibi umacılar kullanılırdı. Şimdi de bölücülük kullanılıyor.

Sözde bölücülüğe karşı mücadele iddiası da kendini temize çıkarmanın en kolay yolu haline getirilince bütün mafya artıkları, her türlü pis işe bulaşanlar, uyuşturucu tacirleri, kan bezirganları, insan eti pazarlayanlar kendilerini bölücülüğe karşı mücadele etme iddiasıyla temize çıkarır oldular. Abdullah Çatlı gibi bir paralı katil ve uyuşturucu pazarlayıcısını ASALA'ya ve PKK'ya karşı savaşması zemininden aklamaya çalışan şovenizm tacirleri 75. yılına giren çürümüş cumhuriyetin temsilciliğini yapıyorlar.

Kürt halkının en meşru taleplerinin, en temel haklarının tanınmaması, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının engellenmesi için sömürgeci cumhuriyetin en çok sarıldığı yalanlardan biri de “milli birlik ve beraberlik” oluyor. Milli birlik ve beraberlik...

anlamına geliyor. En küçük bir fabrikadaki işçilerin birliği, beraberliği, haklarını ortakça savunmaları bile sermaye tarafından düşmanca karşılanırken, işçilerin birliği kırılmaya çalışılırken, sermaye sınıfı “milli birlik ve beraberliği” niçin bu kadar çok istiyor acaba? Bu milli birlik, bu milli beraberlik yığınların gerçeği görmesini engellediği için, sermayenin emekçileri sömürsünü, Kürt halkına baskıyı gizlediği için bu kadar çok isteniyor. Burjuva cumhuriyetinde bu toprakların hiç bir zaman gerçek sahibi olamayan emekçi ve ezilen yığınlar için ise “milli birlik ve beraberlik” burjuvazinin azgınca saldırılarına karşı uysalca ve kölece boyun eğiş anlamına geliyor. Sefa sermayenin, cefa emekçilerin oluyor. '94'de yaşanan kriz sırasında 100 binden fazla işçi işsiz kaldı. Yıl boyunca ise bir milyon işçi işten atıldı. Ama aynı yıl en büyük firmalar yüzde 200'den fazla kar elde ettiler. İşte bu fatura milli birlik ve beraberliğin faturasıdır.

Krizlerin yükünü işçi emekçi sınıflara yükleyen burjuvazi bununla yetinmiyor. Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın faturasını da işçi emekçi sınıfların sırtına yüklüyor. Bu savaşta harcanan her bir kuruş emekçilerin cebinden çıkıyor. Korucu çetelerine, sınır ötesi operasyonlarına, özel timlere ve her türlü askeri malzemeye yapılan trilyonlarca liralık harcama işçi emekçilerin sırtına yüklenen ek yüklerle yapılıyor. Kemer sıkma politikaları ile sağlanan kaynaklara, SSK'nın tasfiyesi ve talanı ile, mezarda emeklilik vb. yasalar ile sağlanan kaynaklar ekleniyor. Asgari ücret belirlemesinden, toplu sözleşmelere kadar bir çok araçla işçi sınıfına yapılan dayatmalarla sefalet artırılıyor. Emekçi sınıflar bütün bu saldırılar altında bunaltılırken sağlanan kaynaklar kirli savaşa aktarılıyor. Üstelik fırsatı ganimet bilen savaş tacirleri, mafya-polis-asker-bürokrat çeteleri de bu kaynaklardan arpalanmayı ihmal etmiyorlar. Emekçilere eğitim, sağlık, konut gibi sosyal hizmetler için ayrılan kaynaklar sürekli kısılırken, kirli savaş için yapılan harcamalar giderek artırılıyor.

Sömürgeci sermaye diktatörlüğü Kürdistan'daki egemenliğini zor yoluyla, üstelik kirli bir zor yoluyla sürdürmeye çalıştı. Bugün de aynı kanlı bataklık içinde. Burjuva cumhuriyet çürüdükçe bu bataklık derinleşiyor. Çünkü bu düzenin işçi ve emekçilerin olduğu gibi, ezilen halkın da talep ve özlemleri karşısında yalanın, inkarın yetmediği yerde terör ve zorbalıktan başka verebileceği hiç bir şeyi yok. Türk, Kürt ve diğer uluslardan Türkiye proletaryasının sınıfsal kurtuluşu ile Kürt halkının ulusal kurtuluşu mücadelesinin kaderi sömürgeci sermaye iktidarının yıkılmasında düğümleniyor. İşçi sınıfına olduğu kadar ezilen Kürt halkına, emekçilerine de bu çürüyen burjuva cumhuriyet düzeni içinde kurtuluş yolu yok. Çözüm devrimde, çözüm sosyalist işçi emekçi cumhuriyetinde!

“Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimimiz sadece bizim cephemizde emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük başarısızlık ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hata yapmaksızın tek başına geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerinin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve biz bunları, bu hataları düzeltilebilmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Ama gerçek olan şey değişmez: Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine karşı yapacağı savaş ile “cevap vermek” için verilen söz tamıtamına yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek. Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan bunun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.”

Ekim Devrimi 81 yaşında!

Herşey yeni Ekimler için!

Yüzyılımıza damgasını vuran Ekim Devrimi'nin 81. yıldönümüne yaklaşıyoruz.

Yüzyılımıza damgasını vurmuş olması insanlık tarihinin sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünyaya doğru ilerleyişinin en önemli adımlarından biri olmasındandır. İnsanlığın ileriye yürüyüşünün bir basamağıdır. İnsanın gerçekten de insanca yaşama doğru attığı dev bir adımdır. Herşeyden önemlisi tüm insanlığı sarsan; ezilenlerin, sömürülenlerin umutlarının beslemekle, büyümekle kalmayıp onların umudunu somutlayan tarihsel bir adımdır.

20. yüzyıl birçok devrime tanık oldu. Fakat Sosyalist Ekim Devrimi diğerlerinden ayrı bir yere, bir öneme ve niteliğe sahiptir. Herhangi biriyle kıyaslanamaz oranda önemlidir. Tüm öteki devrimlerin önünü açan, onların tümünü kapsayan ve onları aşan bir niteliktedir. Nihayetinde Ekim Devrimi ile açılan bir proleter devrimler çağıdır.

İnsanlık tarihi ezenle-ezilenin, sömürenle-sömürülenin arasındaki savaşımın tarihidir. İnsanlık tarihi sınıf savaşımı tarihidir. Kendi ayakları üzerine dikildiği andan beri sermaye sınıfının oynadığı uğursuz rolün ağır bilançosu bugün karşımızdadır. Her türlü sömününün sona erdiği özgürlük ve eşitlik temelinde bir toplumu yaratma davası, modern toplumda uluslararası işçi sınıfının ve tüm emek dünyasının davasıdır. İki sınıf arasındaki savaşım insanlık tarihinin akışını belirleyen/belirleyecek olan biricik etkidir. Kapitalist barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm! İnsanlığın karşısında duran iki seçenektir; orta yolu yoktur.

Sermaye sınıfı kendi mezar kazıcılarını beraberinde getirerek çıkmıştır tarih sahnesine. İnsanlık tarihi o gün bu gündür bu iki sınıfın sermaye sınıfı ile işçi sınıfı, burjuvazi ile proletaryanın birbirleriyle mücadelelerinin tarihidir. Aslanlar kendi tarihçilerini yaratamadıkları için tarih nasıl avcılarının tarihi olarak geçiyorsa, uluslararası işçi sınıfının mücadele tarihi de yok sayılmak, gizlenmek istenmektedir. Ne var ki bu çaba mızrağın çuvala sokulmaya çalışılmasına benzer nafile bir çabadır. İşçi sınıfından, işçi sınıfının

mücadelesinden, sosyalizmden bir hayalet görmüş gibi korkmaları bundandır. Yüzyıllar boyu sömür, kan ve gözyaşı üzerine kurmuş oldukları egemenliklerinin çatırdamasından, saltanatlarının alaşağı edilmesinden duydukları korkudur bu.

Korkularını besleyen şey, bugün de hala dipdiri ve canlı duran Ekim Devrimi'nin mirasından başkası değildir.

Ekim Devrimi uluslararası işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı mücadelesinde bir mihenk taşıdır. Kapitalizme karşı sosyalizm, barbarlık içinde çöküşe karşı her türlü sömününün ortadan kaldırıldığı özgürlük ve eşitlik temelinde bir toplumu yaratma yönündeki mücadele tarihinin bir dönüm noktasıdır. İki asrı aşan bu mücadele tarihinde işçi sınıfının Ekim Devrimi'nin öncesinde de, sonrasında da önemli deneyimleri olmuştur. Ekim Devrimi'nden 46 yıl önce, yani 1871 yılında insanlık tarihi bir işçi iktidarıyla ilk kez Paris Komünü'nde tanışacaktı. İlk olmasının getirdiği hazırlıksızlık ve koşullardaki yetersizlikler işçi sınıfının müadelesi açısından yol gösterici bir ışık olan Paris Komünü ancak 72 gün ayakta kalabildi. İşte bu ilk deneyimden 46 yıl sonra, 1917'de, Rusya beklenilenin aksine uluslararası sermaye sınıfının korkularını gerçek kılarak uzun süre ayakta kalabilmeyi başaran bir işçi iktidarının kuruluşuna tanık oldu.

Ekim Devrimi salt Rus proletaryasının çarlığa ve burjuvaziye karşı kazanmış olduğu bir zafer değil, fakat sovyet iktidarının kuruluşuyla uluslararası sermaye için amansız bir korku ve uluslararası işçi sınıfı için bir rehber ve umut kaynağıdır. Ne uluslararası sermayenin bu işçi iktidarını devirmek

için dışarıdan yoğun bir kuşatma başlatması, ne de içerideki devrim düşmanlarının aktif olarak desteklenmiş olması boğmaya yetecekti bu ilk adımı. Buz kırılmış, yol açılmıştır bir kez. Uluslararası işçi sınıfının kararlılıkla ilerlemesi gereken bir yol...

Ekim Devrimi pek çok proleter ayaklanmayı koşullamış, kolaylaştırmıştır. Ne var ki başlattığı proleter devrimler çağının başlarında proleter ayaklanmaların iktidarı ele geçirmek ve korumak anlamında uğradığı başarısızlık bu işçi iktidarını uzun süreli bir yalnızlığa itmiştir. Yine de yalnız kalınmış olmasına karşın, görece geri iktisadi-sosyal koşullar içinde bulunulmasına karşın uzun ve zorlu bir sürece, sosyalizmi inşa çabasına girişilmiştir.

Ekim Devrimi'ni tüm zorluklara karşın, başarıların ve bozulmaların elele gitmiş olmasına karşın bugün dönüp baktığımızda sosyalizmi inşa çabasında önemi küçümsenemez adımlar izlemiştir.

Ekim Devrimi, kapitalizm milyonları köleliğe, sefalete, işsizliğe, eğitimsizliğe, konutsuzluğa, sağlık hizmetlerinden ve insanca yaşam adına ne varsa onlardan mahrumiyete, herşeyden önemlisi de çürümeye mahkum ederken ortaçağ ilişkilerinin yıkıntıları arasında sosyalizme giden modern bir toplumu inşa etmiştir. Saydığımız ve milyonların bugün hala mahkum olduğu tüm bu sorunları kısa sürede aşmayı bilmiştir. Sömürü ilişkilerini önemli oranda sınırlamıştır. İşçi sınıfı iktidarının sermaye iktidarından binlerce kez demokratik olduğunu göstermiştir. Ulusların özgür ve eşit bir temelde nasıl da onlarca yıl birarada yaşayabileceklerini göstermiştir. İnsanlık tarihi, ilk kez gerçekleştirilen ve herbiri kendi içerisinde dev adımlar olan

değişimlere tanıklık etmiştir. Şimdi yalnız Rus proletaryasının değil, uluslararası işçi sınıfının özlemini duyduğu/duyacağı değişimlerdir bunlar. Ekim Devrimi yaşıyor. Hangi ulustan proletaryanın yaratılan eseri sonuna erdireceği ise gelecek günler gösterecek. Bugün insanlığa yoksulluk, kültürsüzlük ve cehaleti, manevi ve ahlaki çürümeyi dayatan kapitalizm tüm kurumlarıyla ve ilişkileriyle iliklerine kadar çürümüş olarak hala yıkılmayı bekliyor. **Herşey yeni Ekimler için!**

81. yıldönümünde Ekim Devrimi yaşıyor!

Ekim Devrimi yaşıyor. Ekim Devrimi uluslararası işçi sınıfının ve tüm emek dünyasının bir davasıdır.

İnsanoğlunun ilk kez başı dik yürümeyi öğrenmesidir.

Açtığı proleter devrimler çağında, bu işçi iktidarının uzun süreli yalnızlığı sosyalist inşanın zorlu ve sancılı bir süreç olarak yaşanmasını koşturmuştur. Geri kalmış iktisadi-sosyal koşullara ve sözünü ettiğimiz uzun süreli yalnızlığa karşın sarfedilen sosyalizmi inşa çabasıyla da tarihte henüz eşi görülmemiş bir deneyimdir. Uluslararası işçi sınıfının büyük bir deneyimi, uluslararası işçi sınıfının tarihinde atılan bugüne kadarki en büyük adımdır.

Ekim Devrimi kapitalist çağın kalıntılarının, belgelerinin büyük bir merakla izleneceği günlere atılmış tarihi bir adımdır. Yiyecek-içecek maddelerinin alım-satımının özel kişilerin ellerinde bulunabileceğinin; fabrikaların-işletmelerin özel kişilerin ellerinde bulunabileceğinin; bir insanın başka bir insanı sömürebileceğinin; bir takım insanların çalışmadan sırtüstü yaşayabileceğinin anlaşılmasında zorluk çekileceği günlere atılmış bir adım.

Başarılar ve kazanımlar, zorluklar ve onların bozucu etkileri ile birlikte, iç içe yaşamıştı. Sosyalist ülkelerde sosyalist inşa süreçlerinin kesintiye uğraması ve kapitalist restorasyona doğru köklü bir yön değişimi yaşandı. O başarılar ve kazanımlar ki ortaçağ kalıntılarını söküp atmış ve bir modern toplumun inşasını beraberinde getirmiştir. Ve o başarılar ve kazanımlar ki sosyalist sistemin yerini bürokratik yapılar almasına karşın, kapitalist restorasyona karşın bugüne kadar kırılıp kırılıp, binbir zorlukla tüketilebilmiştir.

'89 çöküşü, işleyen sürecin son noktası, dünyadaki güç ve mevzilenmelerinde yeni bir dönemin başlamasıydı.

'89 çöküşü ile birlikte

“Torunlarımız kapitalist çağın kalıntılarıyla belgelerini büyük bir merakla izleyecekler. Nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir yiyecek-içecek maddelerinin alım satımı; fabrikalar ve işletmeler nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir... Bir insan başka bir insanı nasıl sömürebilir; çalışmadan nasıl sırtüstü yaşayabiliyordu birtakım insanlar? İşte tüm bunları kafalarında canlandırmakta zorluk çekecek torunlarımız. Bugüne değin çocuklarımızın göreceği günlerden masallardaymışçasına söz açılırdı. Ama şimdi yoldaşlar, temelini attığımız sosyalist toplumun bir düşler ülkesi olmadığını açık seçik görüyorsunuz. Çocuklarımız daha büyük bir çabayla bu yapıyı yükseltecektir.”

uluslararası işçi sınıfına ve devrimci harekete saldırılar görülmemiş boyutlara ulaştı. Sovyetlerin “resmen” çöküşü sınıf savaşımında uluslararası sermayenin her alanda ablukayı daraltma çabasına vesile oldu.

“Sosyalizm öldü!” nakaratının en sık tekrarlandığı yıllardı bunlar. İyi yönetilen bir koroydu bu nakaratı tekrarlayan. Dünyanın dört bir yanında, aynı anda uluslararası işçi sınıfına ve sosyalizme saldırılarında pervasızlaştılar.

Tarihin sonunun geldiği masalları ağızlarına sakız olmuştur. Hızlarını alamayıp kapitalizmin alternatifsiz olduğunu ve dünyaya evrensel bir uyumun hakim olacağını, yeryüzünde savaşların, çatışmaların, katliamların tarihe karıştığını iddia edenlerin yazdıkları satırların henüz mürekkebi kurumamışken, henüz ağızlarından çıkan kulakları duymamışken bu masallar kapitalizmin acı gerçekliği karşısında çöküverdi.

Bugünün kapitalist dünyası, sistemlerinin insanlığın hiçbir sorununu çözemediğinin, servet-sefalet kutuplaşmasının tırmandırdığının aksini kanıtlayacak bir tek olgu gösterebilirler mi? Bugünün dünyasında baskının, sömürünün, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, savaşların, ulusal eşitsizliğin, ayrımcılığın, cinsel baskı ve sömürünün, çevrenin korkunç boyutlarda tahribinin, cehaletin sona erdiğini

söyleyebilecek biri var mı? Yukarıda sözünü ettiğimiz masalları anlatırken gerçekte neler yaptıklarına bakın. Ne kadar inandırıcı olup olmadıklarını göreceksiniz.

“Evrensel uyum”dan sözedenler milyonlarca insan açlıktan kırılırken silahlanmayı terk etmek bir yana tırmandırmışlardır. “Evrensel uyum”dan sözedenler, uyumdan ne anladıklarını kısa bir süreye sığdırdıkları emperyalist müdahalelerde, emperyalist güç gösterilerinde ortaya koymuşlardır. “Yeryüzünde savaşların, çatışmaların, katliamların tarihe karıştığından” sözedenler Somali’de,

Yugoslavya’da, Ruanda’da, Arnavutlukta, Güney Amerika’da, Ortadoğu’da, Filistin’de, Kürdistan’da barbarlıklarını gizleyebileceklerini mi düşünüyorlar? Fakat bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin barbarlığını gizleyebilmek mümkün değildir. Çürümüş bir cesedin yüzü makyaj tutmaz.

Sosyalizm tek alternatiftir. Ekim davası gücünü soyut bir inançtan değil, bilimsel bir teoriden, marksizmden almaktadır. İnsanlık tarihi sınıf savaşımı tarihidir. Sınıflar varoldukça sınıf savaşımı sürecektir.

Ta ki her türlü sömürünün sona erdiği, özgürlük ve eşitlik temelinde yükselen bir toplum yaratılana kadar. Böylesi bir toplumun, sosyalizmin bir masal olmadığını gösterebilen Ekim Devrimi yaşayacaktır.

Ekim bir davadır. Ekim uluslararası işçi sınıfının ve tüm emek dünyasının ellerinde bir bayraktır. Sınıfa karşı sınıfın, düzene karşı devrimin, kapitalizme karşı sosyalizmin bayrağı.

**Ekim’in bayrağı ellerimizdedir!
Hergün daha da yükselecektir!**

Sovyetlerin resmen dağılmasının ardından uluslararası işçi sınıfına ve devrimci harekete yönelik başlatılan saldırıların önemli bir boyutunda ideolojik cephedendi. Ekim Devrimi’ne tanıklık etmiş Rusya topraklarında binlerin, onbinlerin aktığı meydanlardan objektiflerine takılan “son komünist” avuntularını hatırlayacaksınız. Aradan iki-üç yıl geçmeden yine aynı topraklar kapitalist restorasyonun iflasına; bu kez binlerin, onbinlerin değil milyonların yükselttiği kırmızı bayraklara tanıklık edecekti. Şimdi avuntuların yerini büyüyen korku almıştır. Korkunursa ecele faydası yoktur! Ne yalanlarla-masallarla, ne de topla-tüfekle; “durduramayacaklar halkın eoskun akan selini!”

75. yılında çeteleşmiş ve kokus

Gecmişi uzun yıllara dayanan bu çürümüş yapının yalnızca küçük bir parçası, Susurluk sürecinden sonra ortaya saçıldı. Bunlar ise ancak, buzdağının suyun üstünde görünen kısmıdır. Bunun için siyasal alandaki krizinin yolaçtığı çürümeyi ve çatlakları bir nebze olsun gözlerden saklamak bir kez daha önem kazanıyor. 75. yıl kutlamalarını vesile ederek 100 milyon dolar gibi oldukça büyük bir serveti gözden çıkaran sermaye devleti, çürümüş düzenini ayakta tutmak için her alanda tam bir gerici seferberlik ilan etmiş bulunmaktadır. Dizginsiz bir sovenizm eşliğinde halklara düşmanlık kusulmakta, çete cumhuriyetinin kumanda merkezi ordu siyasal sahnenin ön planına çıkarılarak "laikliğin ve çağdaşlığın bekçisi" olarak parlatılmakta, devletin bizzat besleyip kullandığı çete artıklarına karşı sahte temizlik operasyonları medyanın gündemini kaplamaktadır. Sermayenin çete cumhuriyeti 75. yıl kutlamalarını kendisini tahkim etmenin bir vesilesi haline getirmek istemektedir. Bir bardak kirli suda koparılan fırtınanın nedeni budur.

Bunalımdan bataklığa:

Sermaye cumhuriyetinin çöken ekonomisi

Sermaye cumhuriyeti 75. yılına iflasın eşiğindeki bir ekonomi ile giriyor. "Kalkınma", "gelişme", "sanayileşme" sloganları ile başlayan ve tüm olanaklarını yeni yetme sermaye sınıfının çıkarları için seferber eden sermaye cumhuriyetinin ekonomisi son otuz yıldır önü alınamayan yapısal sorunların yol açtığı bir krizi ve ve buna eşlik eden çürümeyi birlikte yaşıyor.

"Düze çıkıyoruz", "kemerleri sıkalım", "biraz daha fedakarlık" vb. demagogilerle krizin bütün faturasını işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkararak günü kurtarmaya çalışan sermaye düzeni, geline yerde tam bir çıkmaz içindedir. Artık hiçbir sermaye temsilcisi geleceğe güvenle baktığını söyleyemiyor.

Hiçbir düzen partisi iki anahtar, daha iyi ücret, daha iyi hizmet vs. vaadedemiyor. Çünkü boş vaatlerin, kuru yalanların yerini açık bir terör eşliğinde dayatılan yeni IMF-TÜSIAD reçeteleri almış bulunuyor. Enflasyonun üç haneli rakamlardan birkaç puan aşağıya çekilmesi bir hükümet başarısı olarak sunulabiliyor. Üretici güçlerin gelişmesinde mesafe katedilemiyor. İç ve dış borçlar rekor düzeye çıkarken, borç faizleri ve faizlerin faizleri bile zar zor ödenebiliyor. Piyasada ulusal para TL, yerini fiili olarak mark ve dolara bırakmış bulunuyor. Memurunun maaşını IMF'nin direktifleriyle belirleyen TC ekonomisinin içine düştüğü bu çözümsüzlüğün arkasında emperyalizme kölece bağımlılığın kronikleştirip süreklileştirdiği, Türkiye kapitalizminin yapısal zaafı bulunmaktadır.

75. yılında sermaye cumhuriyetinin bayrağında halklara düşmanlık, Kürt halkının sömürgeleştirilmesi ve emperyalizme kölece bağımlılık yazmaktadır. İçerde işçi ve emekçilerin sömürüsü temelinde yükselen cumhuriyet, geline yerde çürüyen, ceteleşen kimliğini halklara düşmanlık noktasında daha da tırmandırmaktadır. Çürüyen burjuva cumhuriyeti, yerini işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde
yükselecek sosyalist cumhuriyetler birliğine bırakacaktır.

Tüm bu göstergelere, 24 Ocak-12 Eylül'le boyutlanan mafya-rantiye ekonomisinin yolaçtığı, toplumu tepeden tırnağa kadar saran bir kokuşma ve çürümeye eşlik ediyor. "Dışa açılma", "ihracata dayalı kalkınma" modeline bağlanan umutlar, faşist 12 Eylül rejimi ve bunu izleyen bugüne kadar sürdürülen hak gasplarına ve devlet terörüne rağmen, sermayenin içinde debelendiği krize çare olamadı. 24 Ocak Kararları ticaret ve finans sektörüne görülmemiş bir ağırlık kazandı ve Türkiye kapitalizmini büyük ölçüde üretimden kopuk bir rant ve faiz

ekonomisine çevirdi. İhracatı teşvik adı altında, dış ticaret tam bir vurgun alanı haline getirildi.'80'li yılların ikinci yarısında, üretken yatırımlar hemen neredeyse durdu. Tersinden ise, ticaret, finans, emlak alım-satımı, üretken olmayan hizmet sektörlerinde aşırı borçlanmaya dayalı yapay ve şişirilmiş bir büyüme yaşandı. Spekülasyona dayalı kazanç, ekonominin ağırlık merkezi haline geldi. En büyük holdinglerin karlarının neredeyse yarısı sanayi dışı sektörlerden, demek oluyor ki üretim dışı faiz ve rant gelirlerinden sağlandı" (EKİM, 3. Genel Konferansı, s.38). Üretime dönük yatırımların azalması, buna karşın rantiyeye, spekülasyona, vurguna dayanan ekonominin yarattığı ortamın giderek ağırlık kazanması ile rüşvet, yolsuzluk ve mafyalaşmayı devletin en küçük hücresine (bürokrasiye, meclise, güvenlik

kurumlarına), sermaye grupları arasındaki pay kavgasına kadar yaygınlaşmış durumda. Bugün, parça parça ortaya çıkan bu çürümenin, etrafa yayılan pis kokuların, rüşvetin, talanın, devletin çeteleşmesinin ve ekonominin

okuşmuş bir cumhuriyet

Sermaye cumhuriyetinin içerdeki çürümüşlüğü dışa dönük yüzünde de karşılığını bulmaktadır. Sermaye devleti 75. yılında askeri, siyasi, mali ve iktisadi binbir bağla emperyalizme, esas olarak da ABD emperyalizmine kölece bağımlı hale gelmiştir. Bugün üzerinde bolca demogojisi yapılan “ulusal bağımsızlık” boş bir söz kalıbına dönüşmüştür. Zira, maliyesini IMF, ordusunu Pentagon, meclisini Beyaz Saray yönetmekte, iç siyaseti CIA tarafından denetlenmektedir. “Küçük Amerika” olma hayalleriyle başlayan serüven, kişiliksiz bir usaklık rolüyle sonlanmıştır. Toprakları emperyalizmin bir savaş karakolu, bölge halklarına dönük bir savaş üssü olarak kullanılmaktadır. Faturasını işçi ve emekçilerin ödediği her gün iktisadi ve mali yeni yükümlülükler getiren anlaşmalara imza atılmaktadır.

mafyalaşmasının kaynağı üç-beş türedi sermayedar ve üç-beş “kendini bilmez” devlet görevlisi değil, üzerinde yükseldiği ekonomik temelle birlikte sermaye sınıfı ve onun sömürü cumhuriyetidir. Bu öylesine bir ekonomidir ki; bir tefecinin ortadan kaldırılmasıyla bir gecede 700 trilyon el değiştirebiliyor, rant ekonomisinden, uyuşturucu ticaretinden istiflenen sermaye ile bankalar, gazeteler, TV kanalları gününbirlik el değiştirebiliyor. Çetelerin, mafyanın, bakanların ve başbakanların, MİT ve emniyet görevlilerinin fiili rol üstlenmediği-aracı olmadığı tek bir özelleştirme gerçekleştirilemiyor. Kirli savaşa bütçe oluşturmak için devletin zirvesindeki kurum ve kişilerin denetiminde, bizzat onların eşliğinde uyuşturucu ticareti yapıyor. vb.

İşçi sınıfı ve emekçiler için yıkım cumhuriyeti

Bu çürüten, mafyalaşan ekonominin işçi ve emekçilere dönük yüzünde ise işsizlik, sefalet ücretleri, sendikasızlık, esnek üretim, sosyal hakların gaspedilmesi kısaca milyonların yıkımı ve sefaleti bulunmaktadır. Servet-sefalet kutuplaşmasının daha da keskinleştiği, sınıflar arasındaki uçurumun daha da derinleştiği bir dönemde sermaye devleti kendi cumhuriyetini işsizinden işçisine, gencinden emeklisine, memurundan yoksul köylüsüne kadar ezilen milyonlara sahiplendiremiyor. Şatafatlı törenler, kuru söylevler bir avuç sermayedarın sefahat içindeki yozlaşması ve çürümüşlüğü ile milyonların sefaleti arasındaki çelişkilerin, emek-sermaye kutuplaşmasının üstünü örtmeye yetmiyor.

Burjuva cumhuriyetin neredeyse sadece sermaye devleti ve onun zoraki seferberliğiyle kutlanabiliyor olmasının arkasında yatan gerçek budur.

Emeğiyle geçinen milyonlar bu cumhuriyet altında bir gelecek görememekteyler. Zira bu cumhuriyet halkını çöplükten beslenmeye, binlerce çocuğunu sokaklarda dilenmeye, acılarına tiner basmaya itmektedir. Bu cumhuriyetin on milyon işşize aklıktan ölmekten başka verebileceği bir güvencesi yoktur. Burjuva cumhuriyetin sözde baştaç ettiğini söylediği deprem ve sel felaketine uğramış halkının yaralarını sarmadığı ve sarmayacağı defalarca görülmüştür. Sermaye cumhuriyetinin üzerinde yükseldiği ekonomik

değerlerin yaratıcısı ve üreticisi olan milyonlarca işçinin, kamu emekçisinin payına sefalet ücreti ve hayvanca çalışma koşulları düşmektedir. Bu cumhuriyette emekçilere ancak mezarda geçerli olmak üzere emeklilik hakkı tanımaktadır.

“Cumhuriyet, her köye giden ebedir.

Cumhuriyet çocuğa ulaşan öğretmendir” diyor bu cumhuriyetin baştemsilcisi. Ama bu cumhuriyette emekçiler, parası olmadığı için tedavi göremezler, hastanelerde bir savaş esiri gibi rehin alınırlar. Bu cumhuriyette burjuvaların çocukları için en kaliteli eğitim olanakları, ancak milyonlarca işçi emekçi çocuğunun eğitim hakkının gaspedilmesiyle sağlanmaktadır. İşte pek övünülen “çağdaş” cumhuriyetin emekçiler cephesinden görünümü budur. Kısaca bu cumhuriyet, işçi sınıfı ve emekçi halkın değil sermayenin, bir avuç sömürücünün, vurguncunun, emek düşmanlarının cumhuriyetidir.

Sermayenin çeteleşen cumhuriyeti ve siyasal çürüme

Sermaye cumhuriyetinin uzun bir dönemdir içinde bulunduğu siyasal istikrarsızlık, geline yerde tarihinin en derin siyasal bunalımına evrilmiş bulunmaktadır. Yalnızca bunalım da değil, sermaye cumhuriyeti, temelini borç batağında debelenen ekonomik krizden alan bir siyasal çürüme ve yozlaşma içinde debelenmektedir.

Geçmiş uzun yıllara dayanan bu çürümüş yapının yalnızca küçük bir parçası, Susurluk sürecinden sonra ortaya saçıldı. Bunlar ise ancak, buzdağının suyun üstünde görünen kısmıdır. Bunun için siyasal alandaki krizin yolaçtığı çürümeyi ve çatlakları bir nebze olsun gözlerden saklamak bir kez daha önem kazanıyor. 75. yıl kutlamalarını vesile ederek 100 milyon dolar gibi oldukça büyük bir serveti gözden çıkaran sermaye devleti, çürümüş düzenini ayakta tutmak için her alanda tam bir geric seferberlik ilan etmiş bulunmaktadır. Dizginsiz bir şovenizm eşliğinde halklara düşmanlık kusulmakta, çete cumhuriyetinin kumanda merkezi ordu siyasal sahnenin ön planına çıkarılarak “laikliğin ve çağdaşlığın bekçisi” olarak parlatılmakta, devletin bizzat besleyip kullandığı çete artıklarına karşı sahte temizlik operasyonları medyanın gündemini kaplamaktadır. Sermayenin çete cumhuriyeti 75. yıl kutlamalarını kendisini tahkim etmenin bir vesilesi haline getirmek istemektedir. Bir bardak kirli suda koparılan fırtınanın nedeni budur. Bir burjuva kalemşörünün ağzından bu “acı gerçek” açık biçimde şöyle dile

75. yıl vesilesiyle çıkartılan bunca şamata ve gürültü,

mezarlıktan geçenlerin ısıklık çalmasına benzetilebilir ancak.

getiriliyor: “Cumhuriyetin 50. yılında neden yürümedik? 60. yılında... 70. yılda neden yürümedik? Neden şimdi? Aslında “neden şimdi”nin yanıtını herkes biliyor. Ama “yüksek sesle” söyleyemiyor. Neden şu: 28 Şubat süreci devam ediyor. Özetleyecek olursak, Cumhuriyet yürüyüşleri “28 Şubat’ın devamı” (Yavuz Donat, Sabah Gazetesi)

Siyasal krizinin en temel göstergesi, cumhuriyetin MGK’nın denetimindeki bir kontr-gerilla aygıtına, bir çete devletine dönüşmüş olmasıdır. Kontr-gerillanın bu kumanda merkezi güvenliğin yanında, geline yerde burjuva cumhuriyetinin yasama, yürütme, yargı fonksiyonlarını da tekeline almış bulunmaktadır. O cumhuriyetin “çelik çekirdeği”, “derin devleti” ve temel dayanağı olarak sömürü düzeninin diğer kurumlarının varlığını biçimsel anlamda bile gereksizleştirecek ölçüde arka plana itmektedir. Sermaye cumhuriyetinin “balans ayarcısı”, sömürü düzeninin bekçisidir.

Cumhuriyetin parlamentosu, geline yerde göstermelik bir kurum, kontr-gerilla devletinin çelik çekirdeğinin üstünü örtmekte kullanılan bir incir yaprağı işlevini bile görememektedir. Aynı şekilde, siyasal partiler hızla erimekte, tek bir program etrafında Genelkurmay’dan emir almak için kuyruğa dizilmektedirler. Kendi seçmen tabanları üstünde bile inandırıcılıklarını hızla yitiren burjuva partileri, burjuvaziyi şekli olarak temsil edecek bir oy oranına sahip olamadıkları için ancak üçü-beşi biraraya gelerek hükümet olabilmektedirler.

Bu manzara, siyasal istikrarsızlığın giderilmesinin burjuvazi açısından ne kadar güç olduğunun bir diğer göstergesidir. Hızla yıpranan hükümetler, hiçbir itibarı kalmayan siyasal partiler ve seçimlerden ve burjuva partilerinden umudunu kesen kitleler... Böyle bir durumda, burjuvaziye ve burjuva cumhuriyete, siyasal krizi en etkili silahlarla yönetmekten başka seçenek kalmıyor. Bunun en bilinen biçimi ise milyonlarca işçi ve emekçiye sömürü düzenine mahkum etmek için terör ve şiddet uygulayarak milyonlarca işçi ve emekçinin demokratik hak ve özgürlük mücadelesini ezmekten geçiyor. Burjuva cumhuriyeti koyu bir faşist terör rejimine dönüştüren siyasal zemin işte budur. Sermayenin egemenlik ve savaş hukukunu uygulamak için kurulan DGM’lerin, faşizmden kopya edilen İller İdaresi Yasası’nın, Kriz Yönetim Masalarının, tutsaklara yönelik katliamların anlamı budur. Bir avuç asalağın sömürü cumhuriyeti için faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların, grev ve örgütlenme yasaklarının, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunlukların cumhuriyetini yaratmak.

Çağdaşlık, eşitlik ve demokrasi üzerine kurulduğu iddia edilen burjuva cumhuriyetinin siyasal alandaki gerçek kimliği budur: İşçi ve emekçilere, Kürt halkına ve devrimci gelişmelere düşmanlık! Bugün geldiği noktada siyasal gericilik tanımı bile ona dar gelmektedir. Çürüyen, kokuşan burjuva sınıf temelleri üzerinde yükselen bir çete devleti, azgınlaşmış bir terör aygıtıdır o. Varlığı sömürüye dayanan burjuva cumhuriyetinin ayakta kalmak için yaslanacağı tek güç şiddettir. Ve bilinmelidir ki, zor ile yönetenler zor ile yıkılacaklardır!

Bugün, parça parça ortaya çıkan bu çürümenin, etrafa yayılan pis kokuların, rüşvetin, talanın, devletin çeteleşmesinin ve ekonominin mafyalasmasının kaynağı üç-beş türedi sermayedar ve üç-beş “kendini bilmez” devlet görevlisi değil, üzerinde yükseldiği ekonomik temelle birlikte sermaye sınıfı ve onun sömürü cumhuriyetidir. Bu öylesine bir ekonomidir ki: bir tefecinin ortadan kaldırılmasıyla bir gecede 700 trilyon el değiştirebiliyor, rant ekonomisinden, uyusturucu ticaretinden istiflenen sermaye ile bankalar, gazeteler, TV kanalları gününbirlik el değiştirebiliyor.

Emperyalizme kölelik halklara düşmanlık

Sermaye cumhuriyetinin içerdeki çürümüşlüğü dışa dönük yüzünde de karşılığını bulmaktadır. Sermaye devleti 75. yılında askeri, siyasi, mali ve iktisadi binbir bağla emperyalizme, esas olarak da ABD emperyalizmine kölece bağımlı hale gelmiştir. Bugün üzerinde bolca demogojisi yapılan “ulusal bağımsızlık” boş bir söz kalıbına dönüşmüştür. Zira, maliyesini IMF, ordusunu Pentagon, meclisini Beyaz Saray yönetmekte, iç siyaseti CIA tarafından denetlenmektedir. “Küçük Amerika” olma hayalleriyle başlayan serüven, kişilişiz bir uşaklık rolüyle sonlanmıştır. Toprakları emperyalizmin bir savaş karakolu, bölge halklarına dönük bir savaş üssü olarak kullanılmaktadır. Faturasını işçi ve emekçilerin ödediği her gün iktisadi ve mali yeni yükümlülükler getiren anlaşmalara imza atılmaktadır.

Dış siyasette ve askeri alanda bu kölece bağımlılığı emperyalizme taşeronluk tamamlamaktadır. “Adriyatik’ten Çin’e” göndermesi, bir yandan bu uşaklığın kılıfı olarak kullanılırken diğer yandan Osmanlı’dan miras yayılmacı kimliğin

bugüne yansması ve devamı olarak görülmelidir. TC ordusu Kore’de başladığı uşaklık rolünü Somali’de, Kosova’da, Kafkasya’da sürdürmekte, kendi yayılmacı emellerini bölge halklarına düşmanlık temelinde sürekli canlı tutmaktadır. İçinde debelendiği yapısal krizin yolaçtığı sorunlara çözüm bulmakta zorlandığı her yerde, komşu halklara karşı histerik savaş çılgınlıkları yükseltmektedir. Öyle ki, komşu ülkeler Rusya, İran, Irak, Bulgaristan, Yunanistan, Suriye tüm bunlar, yıllardır açık ve gizli olarak paranoyayla karışık yayılmacı emellerin hedef düşmanı haline gelmekten kurtulamamaktadırlar.

Sermaye cumhuriyetinin komşu halklara dönük düşmanlık politikasını içerde Kürt halkına 75 yıldır uyguladığı zulüm ve sömürü tamamlamaktadır. Bugün üzerinde cumhuriyetini kurduğu toprakların

bağımsızlığı için omuz omuza emperyalist işgalcilere karşı çarpıştığı Kürt halkına karşı inkarcılık ve imha temelinde yürüttüğü savaş, onu çürüten ve sonunu hazırlayan bir diğer etmendir. Zira bu haksız, kirli ve sömürgeci bir savaştır. Sermaye cumhuriyeti Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli ve haksız savaş, elindeki bütün imkanlara rağmen bastırabilmiş değildir. Kürt halkı, en büyük destekten, işçi sınıfının enternasyonalist desteğinden yoksun olarak onyıllardır özgürlük meşalesini onurla taşımaktadır.

75. yılında sermaye cumhuriyetinin bayrağında halklara düşmanlık, Kürt halkının sömürgeleştirilmesi ve emperyalizme kölece bağımlılık yazmaktadır. İçerde işçi ve emekçilerin sömürsü temelinde yükselen cumhuriyet, geline yerde çürüyen, çeteleşen kimliğini halklara düşmanlık noktasında daha da tırmandırmaktadır. Çürüyen burjuva cumhuriyeti, yerini işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde yükselecek sosyalist cumhuriyetler birliğine bırakacaktır. 75. yıl vesilesiyle çıkartılan bunca şamata ve gürültü, mezarlıktan geçenlerin ısıkl çalmasına benzetilebilir ancak.

Çağdaşlık, eşitlik ve demokrasi üzerine kurulduğu iddia edilen burjuva cumhuriyetinin siyasal alandaki gerçek kimliği budur: İşçi ve emekçilere, Kürt halkına ve devrimci gelişmelere düşmanlık! Varlığı sömürüye dayanan burjuva cumhuriyetinin ayakta kalmak için yaslanacağı tek güç şiddettir. Ve bilinmelidir ki, zor ile yönetenler zor ile yıkılacaklardır!

Teşkilat-ı Mahsusa'dan Susurluk cumhuriyetine!

F. YAPRAK

Susurluk'taki kazanın en yaygın teşhirini yaparak deşifre olmasını sağladığı kontr-gerilla örgütlenmesinin temelleri, 1952 yılında, bugünkü MGK'nın atası sayılan Milli Müdafaa Yüksek Kurulu'nun kararı ile kurulan Seferberlik Tetkik Kurulu ile atılmıştı. Bu kurul daha sonraki yıllarda önce Özel Harp Dairesi, 1992'de ise Özel Kuvvetler Komutanlığı adını almıştır. 1952, aynı zamanda Türkiye'nin NATO'ya üye olduğu yıldır.

CIA yayınlarında açıklandığı gibi, Amerika, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, NATO ülkeleri başta olmak üzere tüm denetim sahalarındaki devletlerde, CIA'nın organizasyonu ile gizli bir yapılanmaya gitmiştir. Organizasyonu CIA tarafından yapılan kontr-gerillanın fikir babası bir emperyalist tekerci, Rockefeller'dir. Rusya'daki işçi devletini Nazi sürüleriyle yıkmayı başaramayan emperyalist sermaye, soğuk savaş olarak tabir ettiği II. savaş sonrası dönemde, olası başka devrimlerin önünü alabilmenin yolu olarak geliştirmişti "gizli devlet"i. Bu amaçla, bağımlı ülke politikacıları, sendikacıları, din adamları, kapitalistleri... CIA'ya ait çeşitli vakıf, burs vb. ile eğitilip-beslenerek Amerikan ajansı haline getirilecekti. Şili ve Arjantin cunta liderleri, Gladio'nun açığa çıkmasıyla ilişkileri saptanan İtalya Cumhurbaşkanı Cossiga birer kontr-gerillacı, dolayısıyla ABD ajanıdır. Meksika eski devlet başkanı Luis Echeverria'nın bir CIA ajanı olduğu ve Litempo 14 kod adıyla örgüt arşivinde kayıtlı bulunduğu açıklanmıştır. Kosta Rika eski cumhurbaşkanlarından Jose Figures, CIA hesabına 30 yıl çalıştığını ve Latin Amerika ülkelerinin bir çok devlet adamı için aynı şeyin geçerli olduğunu iddia etmektedir.

Sözkonusu olan, halka karşı her türlü "kirli iş"i yapabilecek nitelikte bir gizli örgüt olduğuna göre, organizasyona ilk dahil edilenler Nazi artıkları olacaktır. CIA dünya çapında Nazileri, yerellerde ise her türlü suçluyu kontrgerilla timlerinde örgütleyerek, bugün dünyayı dev bir ahtapot gibi sarmış bulunan çeteci devletler ağına ulaştırmıştır.

***

Susurluk devletinin kökenleri:

Susurluk'ta teşhir olan kontrgerilla devletinin temelini '52'de kurulan Seferberlik Tetkik Kurulu ile atıldığını söylemiştik. Aslında bu, Cumhuriyet devrindeki ilk "resmi" yapılaşmanın tarihi oluyor. Oysa Türkiye'de çeteciliğin temelleri daha eskidir. Komitacılık ve karşı komitacılık dönemlerinden kalma bir gelenek,

Osmanlı'dan Cumhuriyete devredilmiş, daha doğrusu Cumhuriyet, karşı komitacılar tarafından kurulmuştur.

Osmanlı'da ilk yasadışı devlet örgütü, kendisi de yarı-legal konumdaki **İttihat ve Terakki Cemiyeti**'nin örgütlediği **Teşkilat-ı Mahsusa**'dır.

Balkanlardaki ulusal ayaklanmaların(komita savaşlarının) kirli savaş yöntemleri ile bastırılması amacı ile kurulan bu kontr-komita örgütünün kurucusu bir Osmanlı Paşası, Enver, ilk şefi Süleyman askeri, yardımcısı Atıf, üyeleri, Emniyet-i Umumiye Müdür Muavini Aziz Bey, Dr. Nazım, Dr. Bahattin Şakir'dir. Örgütte daha sonraki yıllarda yer alan bazı ünlüler ise; Yakup Cemil, Rusuhi Bey (sonraları M. Kemal'in baş yaveri), Süvari Kaymakamı Hüsamettin Ertürk, Eşref-Sami Kuşçubaşı kardeşler, Ömer Naci, Bingazi Mebusu Yusuf Şetvan, Sapancalı Hakkı, İzmitli Mümtaz, Eyüp Sabri Bey, Ali (Çetinkaya-Cumhuriyet'in Ankara İstiklal Mahkemeleri Bşk.), Binbaşı Ali Fethi (Okyar-Cumhuriyet'in mebusu ve Başvekili)dir.

İttihak ve Terakki Cemiyeti'nin askeri kanat şefi Enver Paşa, özel harp stajını Balkan Kurtuluş savaşlarında, komitacılar karşı gayri nizami savaşta yapmış, 1908'e kadar 56 çete savaşına katılmıştı.

Bütçesi gizli olan bu örgütün finansmanı Harbiye Nezareti tarafından örtülü ödenekten ve Almanya'nın "yardım"larından karşılandı. Almanya, Osmanlı devicini ve onun çelik çekirdeği Teşkilat-ı Mahsusa'yı Arabistan dahil çeşitli bölgelerdeki çıkarları doğrultusunda kullandı. Tüm emperyalist yayılmacılığın temel yöntemini, yerel kültür ve olanakların sömürüsünü Almanya da sonuna kadar kullandı. Teşkilat-ı Mahsusa'ya seçtiği ideoloji de, bu nedenle, panislamizm-pantürkizm oldu.

1913'te çıkarılan, ağır suçlardan tutuklu ve hükümlülere uygulanacak, "Dar-ül Harbe gidecek eşhas hakkındaki takibat ve mücazatın teciline dair Kanun-u Muvakkat", bu suçlulardan Teşkilat-ı Mahsusa kitaları oluşturulması amacına hizmet ediyordu. Görülüyor ki, devletin, suçluları "şerefli" vatan-millet görevlerinde kullanması geleneği taa o zamandan kalmadır. Teşkilat-ı Mahsusa'nın adli suçlularla, katillerle başlattığı geleneği, Susurluk Cumhuriyeti ülkücü katillerle sürdürmüştür. 1915 Ermeni tehciri bu katiller çetesi tarafından gerçekleştirilmiştir.

Mehmetçik medya geleneği de, Teşkilat-ı Mahsusa döneminden

kalmadır.

Örgütün panislamizmini savunmak ve yaymak işi Tasfir-i Efkâr editörü Yunus Nadi'ye, pantürkizmini savunma ve yayma görevi de Tanin gazetesine verilmişti.

İttihat ve Terakki Cemiyeti, Teşkilat-ı Mahsusa dışında da paramiliter örgütler kurmuştur. Bunlardan başlıcaları şunlardı: Türk Gücü Cemiyeti (1913-yöneticileri Tevfik Rüştü Aras, Falih Rıfkı Atay, Basri Bey), Osmanlı Güç Dernekleri (1914-Başbuğ Enver Paşa ve Ziya Gökalp yönetiminde gerçek silah ve mermilerle eğitim yaptırılan gençler), Osmanlı Genç Dernekleri (1916- fesh edilen Güç Dernekleri yerine kuruldu. Umumi müfettişi Alman Von Hoff, yardımcısı Selim Sırrı Tarcan), Müdafaa-i Milliye Cemiyeti (TM'nin yan kolu).

Teşkilat-ı Mahsusa'nın en büyük ve Cumhuriyet tarafından devralınarak kullanılan yan kolu ise **Karakol** örgütü olmuştur. İstiklal Harbi için lider seçimini yapan da Karakol'dur. Önce Enver'in amcası Halil Paşa, Yenibahçeli Nail Bey ve Hilmi Bey gibi ünlü simaları düşünen Karakol, bunların Anadolu'ya tayinini yaptıramayınca Mustafa Kemal'i düşünmüş ve İstanbul hükümetini Kemal'in İttihatçı olmadığına ikna ederek tayinini sağlamıştır. 1919-20 arası Anadolu'ya geçen subay ve sivillerin kimliğinde Karakol damgası bulunmaktadır.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın, Kafkasya ve Orta Asya seferleri için iki üssü vardı, Trabzon ve Erzurum. Mustafa Suphilerin katlini de gerçekleştiren Yahya Kahya, Osman Kahya ve yüzbaşı Rıza gibi katiller, yıllarca halka kan kusturdu. Sadece İstanbul-Adapazarı hattında 22 çetenin faaliyet yürüttüğü biliniyor.

Teşkilat'ın en büyük eylemi ise, Trakya'da kurduğu Garbi Trakya Hükümet-i Muvakkatesi'dir. 8 Eylül 1913'te gerçekleştirilen bu eylemde çekirdek kadronun tümü yer almıştır. Başkumandanlık Vekaleti kadroyu geri çağırınca "istiklal" ilan ederek "direniş"e geçmişlerdir.

Nasıl kontr-gerillanın Ziverbey gibi özel işkencehaneleri varsa, Teşkilat-ı Mahsusa'nın da özel işkencehaneleri bulunuyordu. Bunların en ünlülerinden biri İstanbul'da, bugünkü İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi binası olan Bekirağa Bölüğü idi.

Görüldüğü gibi, İstiklal Harbi'nin organizasyonu hemen tümüyle İttihatçı-Teşkilatçı tarafından yapılmıştır. Fiili işgal bölgelerinde halkın kendiliğinden direnişleri dışında Kuvvay-ı Milliye,

esasta Teşkilat'ın adamlarından, yani bir; teşkilatta örgütlü subaylar, iki; teşkilatın yerel ajanları olan burjuvalar, tarikat liderleri vb.'nden oluşmaktadır. Bu Kuvvay-ı Milliye ile halk arasında soğukluk yarattığından Teşkilat ile ilişki gizlenmeye çalışılmış, hatta Ankara'da Felah adında yeni bir örgütlenmeye gidilmiştir. Yine aynı bağlamda olmak üzere, Teşkilat'ın yan kuruluşu Hilal-i Ahmer, Kızılay olarak yeniden örgütlenmiş, fakat gelenek değişmeden korunmuştur. Kızılay başkanlarının gizli örgütlerle (MİT başta olmak üzere) içli-dışlı, her devrin adamı değişmez bürokratlar olarak kalması bundandır.

Teşkilat-ı Mahsusa'ya, kontr-gerillaya ve tüm gizli-kirli işlere ihtiyaç duyan güç aynıdır, emperyalizm:

İttihat Terakki ve gizli-askeri kanadı Teşkilat-ı Mahsusa'nın Alman emperyalizmi tarafından örgütlendiği, finanse edildiğini söylemiştik. Birinci emperyalist paylaşım savaşında Teşkilat-ı Mahsusa'ları örgütleyen aynı Almanya, II. savaş öncesinde bu deneyimlerinden azami ölçüde yararlandırımları kanıtlarcasına Nazileri örgütledi. SS ve SA'ların gerek Almanya gerekse de işgal ettiği bölgelerdeki vahşeti biliniyor.

İkinci harpten yenik çıkan Almanya'nın bu deneyimleri ise savaşın galibi Amerika'ya yarayacaktı. Nazilerden dünya çapında yararlanan CIA'nın, Türkiye'de de Teşkilat geleneğinden ve onun tüm kalıntılarından yararlandığı bugün son derece açıktır.

EEF (Eisenhower Exchange Fellowship), AİD (Amerikan Kalkınma Teşkilatı), AAFLI (Asya-Amerika Hür Çalışma Enstitüsü) CIA'nın yan kuruluşlarından en ünlüleridir. Bağlı ülkelerin kontr-gerilla örgütlenmesi için eğitim ve finansman sağlayan bu örgütler, CIA'ya paravanlık yapmaktadırlar. Örneğin Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin 1989'da AİD ile yaptığı işbirliği anlaşması, o günkü TOBB başkanı Ali Coşkun tarafından; "Bu uzman kuruluşun bilgi birikiminden yararlanacağız" şeklinde sunulmuştur. Kuşkusuz Coşkun ya da TOBB, CIA ile böyle açıktan bir anlaşma yapıp, bu şekilde kamuoyuna sunamazdı.

Türkiye'de CIA ve yan kuruluşların burslarından yararlanan, Amerika'da bu burslarla eğitim/kurs gören siyasetçi, sendikacı, asker, polis, tüm resmi-sivil erkan CIA ajanı muamelesini hak etmiştir. EEF'ten yararlanan ilk Türk olma "şerefi"ne nail olan Demirel başta olmak üzere.

Kriz ve devrim

A. BAŞAK

Sınıf savaşımı yeni bir dönemece giriyor. Bu dönem yüzyılın başında muştulanan proleter devrimler çağının ete kemiğe bürüneceği bir süreç olacak. Sınıf mücadelesindeki ve devrimci dönemlerdeki zigzagları gözönünde bulundurmakla birlikte devrimci durumun güncelleştğini söyleme fazla iyimserlik olarak düşünülmemelidir. İktisadi ve siyasi koşullar buna giderek daha fazla uygun hale gelmektedir. İşçi sınıfı ve ezilen kitleler en son kavgasını vermek üzere silahlarını temizliyor. Bütün mesele bu savaşımı yürütecek, yönlendirecek komünist partilerin oluşumunda ve güclenmesinde düğümleniyor. Zafer ise tek tek ülkelerde kazanılacak devrimlerle birlikte enternasyonal birliklerin de tesis edilmesiyle ilerleyecek.

Kapitalizm; üretimin toplumsallaşması ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki uzlaşmaz çelişki tarafından belirlenen, toplumun ihtiyaçları değil kar amacına dayanan üretimin plansız ve anarşik gelişimi, dizginsiz sömürü, servet-sefalet kutuplaşması, kitlesel işsizlik, kar oranlarının düşüşü, aşırı üretim krizleri, yıkım, savaşlar, çürüme ve kokuşma, zorbalık ve vahşet tablosudur. Emperyalizm aşaması ile, sermayenin ileri düzeyde tekelci merkezileşmesi ve yoğunlaşması sürecine girmesi ile kapitalizmin krizlerinin artık son bulacağı düşüncesi ise katı tarihsel gerçekler karşısında tuzla buz olmuştur. Kapitalizmin bir üst aşaması olan emperyalizm, kapitalizmin özünde varolan bütün temel çelişki ve çatışmaları görülmemiş düzeyde olgunlaştırıp keskinleştirmekle kalmamış, onları dünya ölçeğinde genelleştirmiştir. Emperyalizm aşamasında kapitalizm bir dünya sistemi haline gelmiştir. Dünya ölçeğinde pazarlar, hammadde kaynakları ve karlı yatırım alanları uğruna şiddetli bir rekabet ve yıkıcı bir mücadele emperyalizmin özünde vardır. Ve bunlar da kapitalist sistemin onulmaz çelişkilerinin bir ürünü ve sosyalizmin tarihsel gerekliliğinin ifadesi ve nesnel önkoşullarının hazırlayıcısıdır. "Tam da birbiriyle çelişen 'prensiplerin': rekabet ve tekelin bu birleşmesi emperyalizm için özeldir; çöküşü, yani sosyalist devrimi tam da bu hazırlar." (Lenin, Seçme

Eserler, 6. cilt, s.112). Eşitsiz gelişmenin daha da şiddetlendirdiği bu rekabet ve nüfuz mücadeleleri, militarizmin ve emperyalist savaşların da kaynağıdır. Sermaye ihracı yoluyla dünya ekonomisinin tek tek parçalarını aynı zincirin halkalarına dönüştüren emperyalizm, böylece sadece savaşlara değil, iktisadi ve mali bunalımlarına da dünya ölçüsünde bir karakter kazandırmıştır.

Emperyalist krizin boy vermesi rekabeti kızıştırmış ve 1. Emperyalist Dünya Savaşı patlak vermiştir. Emperyalist savaş milyonlarca insan için ölüm, yüzmilyonlarca insan için acı ve sefalet, üretici güçlerin muazzam boyutlarda yıkılması, uygarlığın maddi ve manevi tahribatı demek olmuştur. Bu ilk emperyalist savaş kapitalizmin bir genel bunalım aşamasına girdiğinin de göstergesiydi. Kapitalist düzen insanlığın ve uygarlığın özgürce gelişmesinin önünde bir engeldi ve toplumsal devrimlerle yıkılmalıydı. Bu nesnel bir tarihsel ihtiyaçtı. 1917'de zincirin zayıf halkasında Rusya'da patlak veren Sosyalist Ekim Devrimi, proletaryanın ve insanlığın kurtuluş yolunu açmak için, kapitalist barbarlığa verilen proleter devrimci bir yanıt olarak yeni bir tarihsel dönemin başlatıcısı oldu.

Emperyalist savaşlar kapitalizmin tüm pisliklerinin ortalığa saçılması ve insanlık dışı vahşi, barbar, kanlı yüzünün tüm çıplaklığıyla sergilenmesiydi. Ama savaş bu organizmanın tekrar ve tekrar irin biriktiren yapısal bozukluğuna derman olamazdı. 1. Savaş sonrasında, milyonlarca insanın kanı ve derin bir toplumsal yıkım sayesinde emperyalist cephede sağlanan rahatlama, yani kapitalizmin kirli yarasına sürülen kanlı merhemnin etkisi kısa ömürlü oldu. Hemen arkasından 1929 Buhranı tüm şiddetiyle kendini gösterdi. '29 Buhranı dünya ölçeğinde bir sarsıntıya neden olmuş, krizden göreceli daha az etkilenen Almanya, Japonya gibi devletler hızlı bir ekonomik genişleme dönemine girmiş ve bu da emperyalist rekabeti yeniden körüklemişti. Asırı üretim sonucu yeni pazarlar arandı, fakat kendisini gerçekleştirecek pazar

bulamadığından krizi derinleştiren bir ögeye dönüştü. Sadece bu değil. İktisadi bunalım ile siyasi bunalım birbirini besleyip derinleştirdi. Ve dönem artık eskisinden farklıydı. Sosyalist Ekim Devrimi ve emperyalist karşı devrimci kuşatmayı geri püskürterek ilerleyen sosyalist inşa süreci, dünya burjuvazisinin ölüm korkusunu büyütüyordu. Doğu'da Çin başta olmak üzere yükselen devrimci ulusal kurtuluş dalgaları ve tüm 30'lu yıllarda Avrupa'da kendini gösteren toplumsal-siyasal istikrarsızlık ve devrimci çalkantılar bununla birleşiyordu. Burjuva gericilik bu gelişmelerde kendi mezarını gördü ve yanıtı önce faşizm arkasından da 2. Emperyalist

Savaş oldu. 2. Emperyalist Savaş'ın bir yönü derinleşen emperyalist kriz ve emperyalist devletler (ve çıkarları bu devletler tarafından temsil edilen emperyalist tekeller) arasında aynı derecede şiddetlenen rekabet koşullarıydı. Diğer yönü ise bizzat bu krizin yeni zayıf halkaları ve yeni proleter devrimci kopuşları koşullayan ve yaygınlaştıran nesnelliğinin burjuva gericilik için daha da yakıcı kıldığı, SSCB'nin, sosyalist insanın kalesinin yıkılması ve komünist hareketin dünya ölçeğinde yenilgiye uğratılması amacıydı.

6 yıl süren ve onmilyonlarca insanın yaşamına malolan, Avrupa'yı ve sosyalist Soyvetler Birliği'ni harabeye çeviren bu savaş, kapitalist dünya sisteminin, insanlığın ve uygarlığın önünde gerçek bir ayakbağı haline geldiğinin yeni bir kanıtı oldu. Dünyayı, insanlığı faşizm belasından Sosyalist Soyvetler Birliği ve hemen tüm ülkelerde komünistler önderliğinde savaşan Avrupa emekçi halkları kurtardılar. Savaşı Doğu Avrupa'nın kapitalist sistemden kopması, bunu ise Uzak Doğu'da Çin, Kore ve Vietnam devrimleri izledi.

***

Savaş sonrası emperyalist sistem uzun süren fakat gene de geçici olan bir rahatlama, toparlanma dönemi içine girdi. Kısa süreli kesintiler dikkate alınmazsa '45-70 arası dönem bu şekilde tanımlanabilir. Emperyalist dünyanın bu toparlanma döneminin arka planına bakılması bugünün olgularını anlamayı ve değişen dengeleri çözümlemeyi de sağlar. Kapitalist dünya sistemi 2. Savaş sonrası yaşadığı bu geçici toparlanmayı bir dizi etkene borçluydu.

2. Dünya Savaşı'ndan güçlenerek çıkan tek emperyalist devlet ABD oldu. ABD'nin bu süreçten askeri ve iktisadi olarak en büyük güç olarak çıkması emperyalistler arası güç dengelerini uzun süreli olarak değiştirdi. ABD emperyalizmi kapitalist dünya sistemi üzerinde tam ve mutlak bir hegemonya kurdu. Bu aynı zamanda, sistemi zayıflatan emperyalistler arası çelişkilerin bir süre için geri planda kalması anlamına geldi. Yanısıra bu

etken, hegemonik güç ve sistemin dünya jandarması olarak ABD'nin dünya ölçeğinde tüm emperyalist-gerici güçleri sosyalist kampa ve devrimci süreçlere karşı bir blok halinde birleştirip örgütlemesi olanağı demektir. Soğuk savaşın başlama tarihi de olan bu dönem komünizme karşı bu blok tarafından sürdürülecek olan ideolojik kampanya çerçevesinde yeniden bir yapılanma süreci oldu. ABD emperyalizminin önderliği altında NATO'nun örgütlenmesi, BM'nin şekillendirilmesi aynı sürecin ürünleri oldu.

Savaş sonrası dönem kapitalist dünya ekonomisi için, arada yer yer ve kısa süreli bazı daralmalar yaşansa bile, tarihinin belki de en uzun ve en büyük genişleme dönemi oldu. Kapitalizm dünya ölçüsünde yayılarak ve toplumsal iktisadi yaşamın yeni alanlarına nüfuz edip derinleşerek büyük bir genişleme yaşadı. 1970 başlarına kadar süren bu genişleme dönemi, kapitalist sisteme nefes aldırdı. Emperyalist burjuvazi bu genişleme sayesinde ve dünya ölçüsünde bağımlı ülke halklarının sefaleti pahasına elde ettiği aşırı karlardan kendi işçi sınıfına yatıştırıcı bir pay verme olanağını da buldu. Avrupa işçi sınıfının kazanılan haklarının yüzyılı bulan sınıf mücadelesi ve sosyalizmin yan ürünleri olduğunu karartmamak koşuluyla, bu baştan çıkarıcı etkeni de gözardı etmemek gerekiyor. Çünkü yakalanan görece ileri yaşam koşulları, kardan alınan pay, işçi sınıfının burjuvazinin politikalarına yedeklenmesine, eskinin komünist partilerinin düzen içi sosyal demokrat partiler haline gelmesine, sosyalist devlet gerçekliğinin karşısına "sosyal devlet" argümanı ile çıkılmasına hizmet etti.

İçte bürokratik yozlaşma dışta emperyalizmin soğuk savaş baskısının bir ürünü olarak, 1950'lerde Soyvetler Birliği'nde yaşanan köklü yön değişikliği, sosyalist kampı ve dünya komünist hareketini kendi içinde böldü, güçten düşürdü. Bölünme ve yozlaşma süreçleri dünya devrim sürecini zayıflattı, tek tek ülkelerdeki iktidar mücadelesini zaafa uğrattı.

Ekim Devrimi'nin açtığı devrimler çağıyla birlikte ulusal mücadeleler hız kazanmıştı. Ulusal bağımsızlık savaşlarına bakıldığında başlangıç aşamasında anti-emperyalist bir öz taşıyıcılar da bir kaç istisna dışında sözkonusu ülkelerin ulusal burjuvazisinin hegemonyası altında ve burjuva sınıf çıkarları doğrultusunda yeniden emperyalist sisteme yedeklendiler. Çok geçmeden yeni sömürgeci yöntemlerle yeniden kapitalist sistemin güç ve yaşam kaynaklarına dönüştüler.

Dünya burjuvazisi tüm bu etkenlerin karşılıklı etkileşim ve bileşkesinin oluşturduğu tarihsel ortamda kendini yeniden toparlamış ve son bir kaç onyılda da tarihsel insiyatifi yeniden güçlü bir biçimde eline almıştı. On yıl öncesinde daha yüksek sesle dillendirdiği kapitalizmin ebediliğini ilan edecek bir politik psikolojik ortama kavuşmuştu. Görünümüne bakılırsa kapitalizm dünya ölçüsünde gücünün doruğundaydı ve sosyalizmi belini doğrultamayacak şekilde yenilgiye uğratmıştı. Bu görüntünün gerisinde ise, kapitalizmin yok olmak bir yana, daha da keskinleşen tüm temel çelişkileri üzerinde beliren ve olgunlaşan temel gerçekler yer almaktaydı.

Komünist hareketin bilimsel bir kesinlikle tespit edip yıllar öncesinden işaret ettiği ve kapitalizmin güç görüntüsünün arkasında yatan temel gerçekler, bugün gitgide daha çıplak gözle görülüyor ve kanıtlanıyor.

Emperyalist sistemin krizi ve arkasında yatan temel gerçekler

Emperyalist sistemin görece uzun süren genişleme dönemi 70'lere gelindiğinde son buldu. İktisadi kriz dünya ölçeğinde onyıllardır sürmekte ve

İşçi sınıfının, içinden geçtiğimiz dönemde görece durgunluk yaşaması ise fırtına öncesi sessizliği betimlemektedir. Türkiye devriminin en büyük avantajı ise devrimci sınıf savaşımının önünün artık açılmış olmasıdır.

Diğer ülkelerde görülen en büyük zaaf Türkiye topraklarında mevcut değildir. Bu topraklarda artık işçi sınıfının politik öznesi, komünist partisi vardır.

Devrimci sınıf, devrim toprağında devrimci önderliğiyle bulusmustur.

giderek derinleşmektedir. Emperyalist burjuvazi krizi yönetmede belli bir ustalıklarla hareket etmesine, düzenini ayakta tutmak için krizin yükünü giderek daha ağır biçimlerde hem bağımlı ülke işçi sınıfı ve emekçi halklarına hem de kendi işçi sınıfına fatura etmesine rağmen krizin derinleşmesinin ve yıkıcı boyutlar kazanmasının önünü alamamaktadır.

Bu süreç içinde metropol ülkelerden bizzat sermaye akışıyla birlikte borçlandırma politikası daha bir önem kazanmıştır. Sermayenin uluslararası zincirleri söz konusu bağımlı kapitalist ülkeleri yapısal krizi derinleştiren borç denizinde yüzer hale getirmiştir. İktisadi olarak yaşanan ve derinleşen bağımlılık siyasi bağımlılığı da ileri bir düzeyde yeniden üretmiş ve pekiştirmiştir. Bağımlı kapitalist ülkeler emperyalist güçlerin kayıtsız şartsız hakim olduğu uluslararası karar alma süreçlerinden fiilen dışlanmışlar, emperyalist odakların/sermaye gruplarının aldığı kararlara tabi kalmışlardır. Borçlandırma politikasının yani yalnızca mali sermayenin ihracıyla elde edilen rantlar yanında bizzat emperyalist sermayenin sözkonusu ülkelerdeki yatırımları hızlanmakta ve bağımlılık zincirini güçlendirmektedir. Özelleştirme saldırısı da ekonomide en kilit sektörlerin yabancı sermayenin eline geçmesiyle bağımlılığın derinleşmesine hizmet etmektedir. Aynı süreç bağımlı ülke kapitalizminin ve burjuva iktidarlarının emperyalizmle çıkar ve kader birliğini, kirli ve kanlı suç ortaklığını daha da pekiştirmiştir.

Savaş sonrası emperyalist cephenin iç çelişkileri geri planda kalmış ve bu da sistemi güçlendiren bir etkide bulunmuştu.

Kapitalizmin emperyalist aşamada kendini daha da şiddetli bir şekilde gösteren eşit olmayan gelişme yasası, doğal olarak savaş sonrası süreçte de işleyerek, emperyalist sistemin bir zamanlar sağlam ve sürekli görünen iç birliğini geri dönülmez bir biçimde bozmuştur. Savaştan yıkımla çıkan Japonya ve Almanya, Fransa vb. Avrupa ülkeleri eşitsiz gelişim sürecinde öne çıkmışlar ve ABD'nin mutlak görünen hegemonyası daha 70'li yılların başında çözülmeye başlamıştır. Bu süreç krizinde etkisiyle derinleşmiştir. ABD hala gücü elinde tutmaya çalışsa da artık eski dönem kapanmış, dengeler değişmiş, sistem içi çatlaklar açılmaya başlamıştır. Yanısıra, Doğu

Avrupa'daki yıkılış aynı zamanda emperyalist

sistemin karşı devrimci iç birliğini bozan diğer bir temel etken olmuştur. Devrimci gelişmeler karşısında hala ortak tavır almayı sürdürseler bile, emperyalist kampın iç çelişkileri dizginleyici engellerden kurtulmuş ve serbest kalmıştır. Doğu bloğunun çözülmesiyle birlikte bu tehditin basıncından da kurtulan emperyalist devletler, yaşanan krizin ve rekabetin şiddetlenmesiyle birlikte saldırı namlularını kendi işçi sınıflarına da çevirdiler. Bu "sosyal devlet" in sonunun

ilanı olmakla kalmadı, emperyalist burjuvazinin kendi işçi sınıfı üzerinde kurduğu eski denetimin de zayıflaması anlamına geldi. Özelleştirme saldırısı, varolan sosyal hakların budanması, işsizliğin artması, yaşam standartlarının düşmesi vb. yaşanan tüm bu gelişmeler metropol işçi sınıfı içinde derin bir hoşnutsuzluğa yol açmakta ve Batı'da sınıf mücadeleleri yer yer militan biçimlere de bürünerek yeniden ivme kazanmaktadır. Sözümona kapitalist cennet olan emperyalist metropollerde işçi sınıfı üzerindeki ölü toprağını artık atmaya başlamıştır.

Emperyalist kampta güç dengelerinin değişimi ve iç rekabetin artmasıyla bölgesel savaşlar yaygınlaşmakta, rakip emperyalist tekeller kozlarını bu bölgeler üzerinden oynamakta, halklar emperyalist çıkarlar doğrultusunda birbirine karşı kışkırtılmakta ve birbirine boğazlatılmaktadır. En yakın örnekleri teşkil eden Ortadoğu ve Balkanlar'ın arkasındaki kanlı el emperyalizmin elidir. Bu bölgesel savaşlar zinciri, emperyalistler için hem yeni hegemonya ve karlı pazar-üretim alanlarına ulaşmanın, hem de savaş sanayinin kanlı çarklarını döndürmenin aracıdır. Emperyalizmin insanlığın hiç bir sorununa çözüm oluşturmadığı gibi, yıkımın, savaşların, iç savaşların, barbarlığın ve vahşetin üreticisi olduğu gerçeği yeniden ve yeniden kanıtlanmaktadır.

Yüzyılın başında tekellerin oluşumuyla birlikte rekabetin ortadan kalkacağını bunun sonucunda emperyalizmin barışı ve refahı tesis edeceğini ileri sürenlerin durumunu hatırlayalım. Burjuva ve küçük burjuva ideologlar tarafından ileri sürülen bu tezler

ekonomideki çöküntü bir grup azınlık dışında bütün katmanları rahatsız etmekte özellikle işçi sınıfı yeniden öne çıkmakta ve uzun süreli militan grevler/gösteriler olağan hale gelmeye başlamaktadır. Rusya'nın tarihini bilenler için bu grev ve gösterilerin Avrupa'nın belli mücadelelerini düzen sınırları içinde yerine getiren, gelenekselleşmiş grevlerden farklılık içerdiği açıktır. Çünkü her an daha büyük savaşımın fitilini atesleyebilirler.

Kautsky gibi “sosyal demokrat”larda da yankısını bulmuş ve sol söylemler altında şekillendirilerek emperyalizmin hizmetine sunulmuştu. Kautsky ultra-emperyalizm teziyle emperyalizm çağında kapitalist çelişkilerin ve yanısıra savaşların son bulacağına varan iddialarda bulunmaktaydı. Tarih “yeni dünya düzeni” söylemi üzerinden bunun farklı bir versiyonunu yeniden karşımıza çıkardı. Doğu blokunun çözülmesi ve yıkılmasıyla birlikte “tarihin sonunu” ve kapitalizmin nihai zaferini ilan edenler, bir taraftan da toplumsal uzlaşmadan, sınıf savaşının sona erdiğinden ve yeni dünya düzeniyle birlikte yaşanacak olan barış ve refahtan bahsetmeye başlamışlardı. Burjuva ideologlarının sürdürdüğü bu kampanyaya yine reformist solcu ideologlardan destek gelmiş ve bu tezleri sol bir söyleme büründürerek tasfiyeciliğe dayanak yapmışlardı. Emperyalist sistemin güç görüntüsü karşısında beyinleri dağılıp kapitalizmin seccadesine boylu boyunca kapaklananlar, bir de kalkıp devrimcilere “akıllı” ve “gerçekçi” olma dersleri vermeye yeltenmişlerdi. Şimdi bunların anti komünist karşı devrimci tüm tezleri, inatçı gerçekler karşısında bir bir yere serilmektedir.

Kapitalist sistemin iktisadi bunalımı derinleşerek sürüyor. Asya’da yükselen kriz dalgası halka halka yayılmakta, diğer bölge ve ülkeleri de içine çekerek kapsamını ve şiddetini artırmaktadır. Bu halkaya en son eklenen Rusya’da ise borsa dibe vurarak ABD ve Avrupa’nın metropol ülkelerini de etkilemek suretiyle krizi yeni bir düzeye sıçrattı. Borsalarda düşüşlerin yaşanması hiç kuşkusuz ki üretimle doğrudan bağlantılı olmak üzere sermaye piyasalarını alt-üst ediyor ve emperyalist dengelerin sarsılmasıyla sonuçlanıyor. Burjuva ekonomistleri bu duruma çare bulmak için formüller arasalar da sistem yapısal bunalımını aşamayacaktır.

Krizin Rusya’yı içine alması ekonomik ve siyasi istikrarsızlığın yoğun yaşandığı bir bölge olarak ve Rusya’nın özel konumundan da kaynaklı olması dolayısıyla kapitalist odakları ek önlemler almaya zorlamaktadır. Krizin hemen arkasından Almanya, Fransa, İngiltere ve İtalya’nın sözde dostluk elini uzatmaları boşuna değildir. Yine ABD’nin bu ülkenin özel konumundan dolayı ek tedbirler almak istediği, IMF’nin zaten uzun süredir hummalı bir faaliyet içinde olduğu biliniyor.

Açıklamalara bakıldığında ise bazı güvenceler istendiği de, IMF’nin reçetelerini harfiyen uygulatmak isteği de açıktır. Fakat IMF’nin hazırladığı “istikrar paketlerinin” uygulanan ülkelerde sınıf çelişkilerini daha da keskinleştirdiği ve krizi derinleştirdiği başka bir katı gerçek olarak karşımızda durmaktadır. Sonuç olarak emperyalist sistemin yoğunlaşan krizi dünyadaki güç dengelerini sarsacak, toplumsal altüst oluşları, devrimci çalkantıları ivmelendirecek bir evreye girmiş bulunuyor.

Yeni gelişmeler, bağımlı ülkelerde ekonomik ve siyasi istikrarsızlık sonucu devrimci yükseliş koşullarının olgunlaşması

Emperyalist sistem savaş sonrası dönemin milli kurtuluş devrimleri

İktisadi kriz ile onunla elele giden ve birbirini besleyip derinleştiren siyasi istikrarsızlık ifadesini vahşi kapitalist sömürü ile dizginsiz faşist terörün birbirine tamamlayan yüzünde bulmaktadır. Son süreçte sık sık “sosyal patlama” beklentisinin burjuvazi tarafından gündeme getirilmesi acil önlemler alma ihtiyacındandır.

kurtuluş hareketleri de büyük ölçüde kendi evrimlerini tamamlamışlardır.

İktisadi olarak kapitalist ilişkilerin egemenliği, temel sınıf ilişkileri çerçevesinden bakıldığında yansımalarına modern ilişkilerde üretmiş, bu ülkelerde genç ve gürbüz bir proletarya yaratmıştır. İşçi sınıfının nicel gelişimi nitel değişimi de zorlamaktadır. “Salt nicel farklılıklar bir noktadan sonra nitel değişikliklere dönüşür.” (Hegel, “Mantık”) Bu yasanın doğal bilimlerde olduğu gibi toplumsal yaşamda da kendisini doğruladığı bizzat Marx tarafından da kanıtlanmıştır. İşçi sınıfı, sınıf mücadelesi pratiği içinde günbegün eğitim görmekte, bunun deneyimleri içinde pismekte, daha ileri mücadeleler için hazırlanmaktadır. Çözumsuz iktisadi ve toplumsal sorunlarıyla sürekli bir istikrarsızlık kuşağı oluşturan ve devrim potansiyeli taşıyan bu ülkelerin pek çoğunda genç ve gürbüz bir işçi hareketinin gelişiyor olması, devrimci süreçler için büyük bir önem taşımaktadır. Bağımlı ülkelerin ezilen sömürülen işçi emekçi kitleleri çürümüş düzene karşı gün geçtikçe büyüyen bir öfke ve başkaldırı içindedirler.

Krizin yaygınlaşması ve derinleşmesinin

sarsıntısını atlatmıştır. Fakat gerek bu ülkelerin gerekse bir dizi bağımlı ülkenin yaşadığı kapitalist gelişme, bu ülkelerde modern sınıf ilişkileri temeli üzerinde yeni bir çatışma zemini yaratmıştır. 20. yüzyıl devrimler çağı olarak adlandırılır. Ekim Devrimi’nin açtığı çığır kendisini sosyalist devrimler zinciri olarak ifade edememiş olsa da kapitalist gelişimi daha geriden izleyen sömürgeler için ulusal mücadeleler ve ulusal bağımsızlığın kazanılması süreci olarak şekillenmiştir. Buna paralel olarak halkçı hareketlerin baskınlığı, üç dünya teorisi üzerinden şekillenen kapitalist olmayan yoldan kalkınma olarak ifade edilen teorilerin itilimiyle de sosyal kurtuluş mücadeleleri gölgelenebilmiştir. Hiç kuşkusuz bunun çok yönlü bileşenleri olsa da özellikle 70’li

yıllara gelindiğinde milli

emperyalist ülkeleri önlemler almaya yönlendirdiğini faturayı da aslolarak bağımlı ülkelerin emekçi halklarına çıkarmaya çalıştıklarını belirtmiştik. Bir odaktan yürütülen ekonomik programlar temelinde “istikrar paketleri”, “yapısal uyum programları”, “dünya ölçeğinde üretimin işbölümüne tabi tutulması” söz konusu kriz programının çeşitli parçalarını oluşturmaktadır. Bağımlı ülkelerin işçi sınıfı ve emekçi katmanları için ise bu, acı reçeteler, daha fazla sefalet, yaşam standartlarının gerilemesi, sosyal hak gaspları ve kölelik koşullarının ağırlaşmasında ifadesini bulmaktadır. İşsizler ordusunun büyümesi, sosyal güvenceden yoksunluk, açlık sınırına dayanan beslenme yetersizliği, sosyal ve kültürel çöküş, kapitalist çürüme tablosunun diğer unsurlarıdır. Toplam üzerinden bakıldığında ise gelir dağılımındaki adaletsizlik, ülkenin toplam zenginliğinden alınan payın emekçi katmanlar aleyhine sürekli gerilemesi, ezilen sömürülen kesimler arasındaki hoşnutsuzluğu tırmandırmakta ve devrimci dinamikleri güçlendirici bir öğeye

dönüşmektedir.

İktisadi kriz ile onunla elele giden ve birbirini besleyip derinleştiren siyasi istikrarsızlık ifadesini vahşi kapitalist sömürü ile dizginsiz faşist terörün birbirine tamamlayan yüzünde bulmaktadır. Son süreçte sık sık “sosyal patlama” beklentisinin burjuvazi tarafından gündeme getirilmesi acil önlemler alma ihtiyacındandır. Bir yandan ekonomistler görev başına çağırılırken, diğer yandan da daha koyu faşist baskı ve terör rejimlerinin önü açılmakta, bunun gerektirdiği adımlar atılmaktadır. Faşist baskı ve terör rejimleri bir dönem için ekonomik uygulamaların zeminini döşeyip egemen burjuva sınıfı rahatlatırsa dahi uzun erimli olamamakta, sermayenin kanlı iktidarına karşı öfke ve nefret birikimini dipten dibe

çoğaltmaktadır. Onun içindir ki

“sosyal patlama” adı altında burjuva siyasetçiler ve iktisatçılar tarafından sıkça dillendirilen “sosyal devrim” korkusu egemen sınıfları sarmış durumdadır.

Asya krizinin ardından Asya ülkelerinde

ivmelenen sınıf mücadelesi bir kez daha tarih sahnesinde ezilen sınıfları ileriye itmiştir. Endonezya’da yaşananlar en somut örneği teşkil etmektedir. Güney Kore, Latin Amerika ülkelerinde gelişen işçi hareketleri işçi sınıfının daha belirgin şekilde öne çıkacağını muştulamaktadır. Bunlar ise yalnızca başlangıçtır. Kriz derinleşmekte, devrimci dinamikler güçlenmekte, tüm göstergeler yeni bir tarihsel dönemin açıldığını tekrar ve tekrar kanıtlamaktadır. Körüklenen “yeni dünya düzeni” hayallerine karşı ilk sert tokat Arnavutluk’tan gelmişti. O dönem için ‘97’de yaşanan bu gelişmeyi aynı şiddette fakat bazı özgünlüklerle birlikte Endonezya izledi. Yalnızca bir yıl içerisindeki gelişmeler yukarıda belirtilenleri doğrulamaktadır.

Şimdi ise Rusya’daki gelişmeler emperyalizmi açmaza almış durumda. Çünkü Rusya’nın çok kritik özgünlüğü var. Birincisi, beklenildiği kadar kolay

Sonuç olarak tarihin saati işliyor ve çıplak olguların da sergilediği gibi zayıf halkalar başta olmak üzere dünya ölçeğinde yeni bir devrimci yükselişin koşullarını olgunlaştırıyor. İşte tarihte bu tür dönemlerde toplumsal süreçlerin seyrini değiştirecek iradi müdahale olağanüstü bir önem kazanıyor. Bu siyasi özne işçi sınıfının bağımsız politikalarını hayata geçirecek devrimci sınıf savaşımını yönetecek komünist partileri olacaktır.

kapitalizme entegrasyonu gerçekleşmemiştir. İkincisi, siyasi istikrarsızlık çok belirgindir ve bu etken ise kaynaşmayı hızlandırmaktadır. Üçüncüsü, sosyalizmin anısı belleklerde tazedir ve yeniden geniş kitleler için özlem olmaya başlamıştır. Dönüşümün gerçekleşmesi diğer ülkelerden daha kolay gerçekleşebilir.

Dördüncüsü, ekonomideki çöküntü bir grup azınlık dışında bütün katmanları rahatsız etmekte özellikle işçi sınıfı yeniden öne çıkmakta ve uzun süreli militan grevler/gösteriler olağan hale gelmeye başlamaktadır. Rusya'nın tarihini bilenler için bu grev ve gösterilerin Avrupa'nın belli mücadelelerini düzen sınırları içinde yerine getiren, gelenekselleşmiş grevlerden farklılık içerdiği açıktır. Çünkü her an daha büyük savaşımın fitilini ateşleyebilirler.

Rusya'nın özgünlüğü başka bir cepheden de ayırtedici. Rusya'da gerçekleşecek yeni bir "Ekim Devrimi" emperyalizmi ve kapitalist sistemi derinden sarsacak bir etki yaratacaktır. Dünya ölçeğinde emperyalizmin ideolojik hegemonyasını parçalayacaktır. Bu korkunç bir yenilgi olacaktır ve asıl korkulan da budur. Rusya'daki krizin diğer etkileri yanı sıra bu yönü tüm burjuva gericilik cephesini daha fazla düşündürmektedir.

***

20. yüzyıl tarihi aynı zamanda emperyalizmin krizlerinin tarihi anlamına gelecek şekilde toplumsal yıkım ve altüst oluşların tarihi olmuştur. Buna rağmen emperyalizm, yüzyılın başındaki beklentilerin tersine, krizlerini düzenini ayakta tutarak atlatabilmeyi, kendisini bazı restorasyonlarla, uluslararası düzlemde uyguladığı iktisadi ve siyasi politikalarla yeniden üretebilmeyi başarmıştır.

"20.yüzyılın, insanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla "büyük bunalım"lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan kaba bilançosu, kapitalist dünya sisteminin onulmaz çelişkiler içinde debelendiğinin, tarihsel bir sistem olarak dönülmez bir biçimde genel bunalım aşamasına girdiğinin kanıtıdır. Eğer o buna rağmen yüzyılın sonunda hala ayakta ve dahası şaşırtıcı bir biçimde hemen hemen tüm dünyaya egemense, bu onun, sonuçları insan yaşamının tüm alanlarında her gün yeniden yeniden kendini gösteren ve bu sistemi kaçınılmaz bir biçimde yıkıma götürecektir. Olan çelişkilerden kurtulduğunu değil, fakat yalnızca kendi ömrünü uzatma, kaçınılmaz yıkılışını geciktirme yeteneğini gösterir" (Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler, EKİM 1.Genel Konferans Değerlendirme ve Kararları, Eksen Yayıncılık, s.63-91)

Bu başarının bir yönü yönetsel deneyime bağlı olsa da, esasen içiçe geçmiş bir dizi olguya, sınıflar mücadelesinde karşılıklı güç dengelerine bağlanmakta, ve nihayetinde gelip kapitalizmin mezar kazıcısı olacak sınıfın devrimci önderlik sorununda düğümlenmektedir.

Sonuç olarak tarihin saati işliyor ve çıplak olguların da sergilediği gibi zayıf halkalar başta olmak üzere dünya ölçeğinde yeni bir devrimci yükselişin koşullarını olgunlaştırıyor. İşte tarihte bu tür dönemlerde toplumsal süreçlerin seyrini değiştirecek iradi müdahale olağanüstü bir önem kazanıyor. Bu siyasi özne işçi sınıfının bağımsız politikalarını hayata geçirecek, devrimci sınıf savaşımını yönetecek komünist partileri olacaktır. Dünya sosyalist hareketinin halihazırda en büyük zaaf alanını bu sorun

teşkil etmektedir. Modern kapitalist ilişkilerin dünya ölçeğinde egemen olmasıyla, gelişmesiyle işçi sınıfına kılavuzluk edecek komünist parti oluşumları arasında önemli bir açığı mevcuttur. Arnavutluk ve Endonezya örneği tersinden olmak üzere bunun göstergelerindendir. Fakat devrimci yükselişi beslemek üzere olgunlaşan nesnel süreç kendi öznesinin

şekillenmesini de geçmişte olduğundan çok daha kolaylaştıracak ve besleyecektir.

Türkiye cephesinden bakacak olursak, Türkiye devrimler kuşağında yer almasıyla son derece stratejik bir öneme sahiptir. Dünyanın en istikrarsız olarak tanımlanan bölgesinin tam göbeğinde yer almaktadır. Ortadoğu, Rusya, Balkanlar kaynayan kazan durumundadır. Dolayısıyla Türkiye'deki sınıf mücadelesinin seyri bu bölgeyi ileri düzeyde etkileme ve ondan da etkilenme koşullarına sahiptir. Bölgedeki her devrimci hareket emperyalizmin blok tavrını da kuşkusuz karşısında bulacaktır. Zira bugünün gerçekliğinde her devrimci gelişme nesnel olarak emperyalizmin ve kapitalizmin egemenliğine karşı yönelmektedir.

Türkiye de bağımlı ülkeler için nitelenen ve zayıf halkayı ifade eden bütün özellikleri taşımaktadır. Kapitalist gelişimini tamamlamış, işçi sınıfının nicel gelişimi buna uygun hale gelmiş, yaşadığı devrimci toplumsal süreçleriyle devrim toprağı olduğunu ortaya koymuştur. Bu toprakların halklar hapishanesi olması ve Kürt halkının ulusal devrimci mücadele, birikim ve enerjisini içinde barındırması diğer bir önemli avantajdır. İşçi sınıfının, içinden geçtiğimiz dönemde görece durgunluk yaşamaması ise fırtına öncesi sessizliği betimlemektedir. Türkiye devriminin en büyük avantajı ise devrimci sınıf savaşımının önünün artık açılmış olmasıdır. Diğer ülkelerde görülen en büyük zaaf Türkiye topraklarında mevcut değildir. Bu topraklarda artık işçi sınıfının politik öznesi, komünist partisi vardır. Devrimci sınıf devrim toprağında devrimci önderliğiyle buluşmuştur. Bunun içindir ki Türkiye sermayenin sınıf iktidarının yıkılmasına, emperyalist cephenin yarıp dışına çıkılmasına, toplumsal devrimin kazanılmasına siyasi olarak da en yakın ülkelerden biri durumundadır. Nesnel koşullardan dolayı ağır ilerleyen süreç tarih saatinden bakıldığında yalnızca bir zaman sorunu olarak değerlendirilebilir. Bütün bunlar Türkiye devriminin kendi sınırlı coğrafyasını aşan düzeyde etki yaratıp kendi bölgesini de fitilleyeceğini göstermektedir. Bunun için Türkiye'li komünistlerin sorumluluğu yalnızca kendi ülke devrimine karşı değil aynı zamanda dünya devrim süreçlerine karşı da aciliyet ve yakıcılık taşımaktadır.

Sınıf savaşımı yeni bir dönemece giriyor. Bu dönem yüzyılın başında muştulanan proleter devrimler çağının ete kemiğe bürüneceği bir süreç olacak. Sınıf mücadelesindeki ve devrimci dönemlerdeki zigzagları gözönünde bulundurmakla birlikte devrimci durumun güncelleştğini söylemek fazla iyimserlik olarak düşünülmemelidir. İktisadi ve siyasi koşullar buna giderek daha fazla uygun hale gelmektedir. İşçi sınıfı ve ezilen kitleler en son kavgasını vermek üzere silahlarını temizliyor. Bütün mesele bu savaşımı yürütecek, yönlendirecek komünist partilerin oluşumunda ve güçlenmesinde düğümleniyor. Zafer ise tek tek ülkelerde kazanılacak devrimlerle birlikte enternasyonal birliklerin de tesis edilmesiyle ilerleyecek.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı . . . . . 300 000 TL.
2. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
3. **Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı** (Tükendi) . . . 175 000 TL.
4. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim** (Tük.) . . . . . 500 000 TL.
5. **Teori ve Program Sorunları** (Tükendi) . . . . . 750 000 TL.
6. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu** (Tükendi) . . . . . 250 000 TL.
7. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** (Tükendi) . . . . . 600 000 TL.
8. **Bir Gün Bile Yaşamak** (Roman: O. İyiler) (Tükendi) . . . . . 1.400 000 TL.
9. **EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar** . . . . . 550 000 TL.
10. **Ekimler-1,** Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) . . . . . 700 000 TL.
11. **Ekimler-2** . . . . . 700 000 TL.
12. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi** (Tükendi) . . . . . 350 000 TL.
13. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,** Işık, Daha Çok Işık (Tük.) . . . . . 400 000 TL.
14. **EKİM Olağanüstü Konferansı** (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
15. **Kürt Ulusal Sorunu-1** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . . . . 650 000 TL.
16. **Kürt Ulusal Sorunu-2** Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . . . . 850 000 TL.
17. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar,** Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
18. **Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı** (Tükendi) . . . . . 550 000 TL.
19. **Gebze Direnişinin Ardından** . . . . . 175 000 TL.
20. **20 Temmuz Dersleri** (Tük.) . . . . . 175 000 TL.
21. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı** (Tük.) . . . 250 000 TL.
22. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine,** Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı . . . . . 250 000 TL.
23. **EKİM 3. Genel Konferansı** Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler . . . . . 650 000 TL.
24. **EKİM 3. Genel Konferansı** Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) . . . . . 750 000 TL.
25. **Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi** (Z.Ekrem'e Cevap) . . . . . 450 000 TL.
26. **Demokratizm Savunmanın Sınırları** . . . . . 200 000 TL.
27. **EMEP Eleştirisi** Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) . . . . . 250 000 TL.
28. **Partileşme Süreci-1** Perspektifler ve Değerlendirmeler . . . . . 650 000 TL.
29. **Partileşme Süreci-2** Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt . . . . . 650 000 TL.
30. **Demokrasi ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar . . . . . 750 000 TL.
31. **Bağımsızlık ve Devrim** Program sorunları üzerine konferanslar . . . . . 1 000 000 TL.

Ortadoğu barışını CIA ve MOSSAD koruyacak!

Filistin sorunu emperyalist sistemin Ortadoğu'daki egemenliğini sarsacak en önemli çelişki yumağı olmaya devam edecektir. Oslo süreci ile gündeme getirilen "barış anlaşması" iflasın bir daha imzalanmasıdır. Bu iflası gizlemek, Filistin ve bölge emekçilerini aldatmak amacıyla Arafat ve Netanyahu arasında kamuoyundan uzak yapılan başbaşa görüşmeler ABD emperyalizminin bir sovundan öteye gitmemiştir. İmzalanan anlaşmaya bakıldığında hiçbir somut sonuç ortaya çıkmamaktadır. Bu görüşmede de hiçbir somut sonucun alınamayacağı tüm katılımcılar tarafından önceden bilinmekteydi.

ABD yönetiminin Ortadoğu'yu ortaya çıkan güç dengeleri temelinde yeniden biçimlendirme çabası yoğunlaşarak devam ediyor. İsrail-Türkiye ekseninde izlenen ve bölgeyi tamamen denetimi altına almayı amaçlayan bu strateji bazı lokal engelleri ortadan kaldırmayı zorunlu kılıyor. Önce Barzani ve Talabani Washington'a çağrılarak önceden hazırlanmış bir anlaşmaya imza atmaları sağlandı. İki parti arasında yapılan anlaşmanın detaylarının Pentagon'un dışına sızdırılmamasına büyük bir özen gösterildi. Bu çıkış ABD emperyalizminin bölgedeki gücünü pekiştirmesi bakımından önemliydi. Bu adımla ABD 1996 yılında Irak ordularının güneye girişiyle kaybettiği etkinliğini yeniden kazanmış oldu. Nitekim Körfez Savaşı sonunda Saddam'a karşı bütün muhalif güçlerin birliği ile oluşturan ve ABD ve İngiltere tarafından desteklenen Irak Ulusal Kongresi geline yerde etkinliğini yitirmişti. Bu bir anlamıyla ABD emperyalizminin Irak politikasının da iflası anlamındaydı. Zira başta Rusya olmak üzere Avrupa emperyalistleri bu politikayı daha fazla taşımak istemiyordu. Fakat Barzani-Talabani anlaşması Iraklı Kürt güçlerini politik bir faktör olarak kabulleniyor ve ABD de bunun sorumluluğunu üstlenmiş oluyordu. Bu adım daha baştan Türkiye egemen güçlerini rahatsız etti. Nitekim Kürt sorununda aynı baskının kendilerine karşı da uygulanabileceği korkusunu yaşadılar. Tam da bu esnada o bilinen Suriye krizi ortaya çıktı. Bu

kriz ile yaşanan gelişmeler emperyalist stratejinin adım adım uygulandığını da açıktan gösteriyordu.

ABD, İsrail-Türkiye saldırganlığına dayanarak bölgenin bütün güçlerine yeni roller biçiyor. Suriye krizi bir somut olguyu ortaya çıkarmıştır. Birincisi şimdiye kadar izlediği pragmatist politikalarla bölgede gücünü koruyan Hafız Esad hem içte, hem de dışta eskisi gibi olanaklara sahip değildir. İkincisi bütün aldatıcı görüntüye rağmen son krizin de gösterdiği gibi diğer Arap ülkeleri Suriye'yi savunmaya koşmuyorlar. Arap yöneticilerin Suriye lehine yaptıkları açıklamalar sadece kendi halkları karşısında prestijlerini korumaya yönelik zorunlu adımlardır. Hafız Esad yönetimi bölgedeki bu yeni güç dengeleri içinde bir engel teşkil ediyor. Türkiye ile yaşanan krizin ardından Arafat ve Netanyahu'nun bir araya getirilmeleri bu engeli aşma planıdır.

Siyonistlerin artan pervasızlığı

İsrail başbakanı Netanyahu Wye anlaşmasını kazanılmış bir zafer olarak duyurdu. Oslo anlaşmasında varolan belirsizliklerin giderildiğini, "gerçekçi bir temele inmek, beklentileri frenlemek için zorlu bir çalışma sürdürmek zorunda kaldık" açıklamasını yapan Netanyahu, Filistin tarafının Batı Şeria'nın önümüzdeki yıla kadar yüzde 90'ını denetimine almak istediklerini öne sürdü. Bu açıklamalar, İsrail'deki yahudi göçmenlerin "Bizi PDF Kitap Arşivi - <https://cahayat.org>

İsrail" hayalini peşinde koşan gerici siyonist kesimlerin anlaşmaya duydukları tepkiye karşı olarak yapıldı. Netanyahu'nun değerlendirmesinin bir diğer amacı da Clinton'a malzeme sağlamaktır. Bu görüşmeden bir sonuç alınması skandallardan bunalan Clinton'ın politik geleceği açısından önemliydi. Nitekim Clinton İsrail için ajanlık yapan ve ABD'de ömür boyu hapse mahkum edilen Jonathan Pollard'ın serbest bırakılmasını sağladı. Peki on gün boyunca dünya medyasının ilgi odağını oluşturan bu yeni anlaşma neyi içeriyor?

Yeni anlaşma neyi içeriyor?

Bir haftayı aşan görüşme maratonunun ardından imzalanan anlaşma on madde içeriyor. Özetle:

1. İsrail ordusu işgal altında tuttuğu Batı Şeria'dan kısmi olarak çekilecek. Bu geri çekilme on iki hafta içinde gerçekleştirilecek. İsrail bu bölgenin yüzde 13'ünü daha Filistin yönetiminin denetimine bırakacak. Fakat İsrail güvenlik sorunlarında "üst sorumluluk" üstlenecek...Toplam olarak Filistin yönetiminin Batı Şeria üzerindeki denetimi yüzde 27'den, yüzde 40

2. İsrail'e güvenlik garantisi: İsrail'in geri çekilmeye başladığı andan itibaren Filistin yönetimi radikal yeraltı gruplara karşı mücadeleyi içeren kapsamlı bir plan sunacak. İsrail tarafından suçlanan bu gruplara ait üyelerin isim listesi açıklanacak ve bunlar Filistin güvenlik güçleri tarafından yakalanarak tutuklanacak. Bu konuda CIA esas sorumluluğu üstlenecek.

3. Tutukluların serbest bırakılması: İsrail, zindanlarında tuttuğu 3500 tutukludan 750'sini serbest bırakacak.

4. FKÖ programının değişmesi: İki ay içinde 120 kişiden oluşan FKÖ'nün Başkanlık Konseyi toplanacak ve bütün anti-İsrail paragraflar 1964 yılında formüle edilen "anayasadan" silinecek. Bundan bir ay sonra da Filistinlilerin bütün temsilcilikleri Gazze'de toplanacak ve bu kararı onaylayacak. Bu seremoni esnasında ABD başkanı Clinton da hazır bulunacak.

5. Filistin bölgeleri arasında transit koridoru: Batı Şeria'yı güney ve kuzey bölgeleriyle bağlayan iki transit koridoru açılacak.

6. Anti-İsrail propagandanın yasaklanması: İsrail ve Filistinlilerden oluşan bir grup

öğretmen, muhabir ve hukukçu Filistin okulları ve medyasında İsrail aleyhtarı propaganda yapıp yapılmadığını denetleyecek.

7. Gazze havaalanı ve Orta Akdeniz limanı: Bitirildikten iki yıl sonra Gazze havaalanı açılacak. İsrail, havaalanının güvenliğinden sorumlu olacak fakat Yaser Arafat'ın bindiği uçağı kontrol edemeyecek. İsrail Filistin'in Orta Akdeniz limanına açılışını kolaylaştıracak.

8. Filistin bölgelerinin gelecekteki statüsü: Ortadoğu anlaşmasının imzalanmasından sonra taraflar bölgelerin gelecekteki statüsüne ilişkin görüşmeler yapacak. Sınırların belirlenmesi, Kudüs'ün statüsü, yahudi göçmenlerin yerleşim sorunu, su ve Filistin göçmenlerinin durumu daha sonraki süreçte tartışılacak.

9. Askerlerin çekilmesinin üçüncü dönemi: Taraflardan oluşan bir çalışma grubu Batı Şeria'da üçüncü bir geri çekilme dönemi için görüşmeleri sürdürecektir.

10. Ekonomi ve ticaret: Altı hafta içinde ticari konularda somut adımlar atılacak. Böylece Filistin bölgelerinde yapılan ticaret üzerinde İsrail'in denetimi kalkacak ve başka ülkelerle ticaret ilişkilerine girmesine izin verilecek.

Bütün bu maddeler tekeli medyanın sansasyonel haberlerinin ne kadar içi boş olduğu ortaya çıkmaktadır. Nitekim imzalanan bu "yeni anlaşmada" yeni olan tek şey dahi yoktur. Oslo ile başlayan ve Wye'de süren "barış yolculuğu" ortaya çıkardığı sonuç bakımından sadece Filistin'i bir polis devletine dönüştürme sürecidir. Bundan böyle CIA, özerk yönetimin bütün faaliyetlerini kontrol edecek, İsrail'in çıkarlarını "yeraltı gruplarına" karşı savunacaktır.

Anlaşma ABD ve İsrail'in yeni Ortadoğu planları çerçevesinde yapılmıştır

İsrail ve ABD yönetimi tarafından büyük bir başarı olarak sunulan bu anlaşmanın özellikle Filistin emekçilerinin çıkarlarını ayaklar altına alan bir kölelik anlaşması olduğu açıktır. Kudüs, su, hava sahası, sınır sorunu, işgal altındaki toprakların geleceği gibi temel sorunlar tamamen uzak bir geleceğe ertelenmiştir. Daha doğrusu bu sorunların ele alınışı gelecekteki güç dengelerine bırakılmıştır. Bu ne anlama gelmektedir?

Filistin sorunu emperyalist sistemin Ortadoğu'daki egemenliğini sarsacak en önemli çelişki yumağı olmaya devam edecektir. Oslo süreci ile gündeme getirilen "barış anlaşması" iflasın bir daha imzalanmasıdır. Bu iflası gizlemek, Filistin ve bölge emekçilerini aldatmak amacıyla Arafat ve Netanyahu arasında kamuoyundan uzak yapılan başbaşa görüşmeler ABD emperyalizminin bir şovundan öteye gitmemiştir. İmzalanan anlaşmaya bakıldığında hiçbir somut sonuç ortaya çıkmamaktadır. Bu görüşmede de hiçbir somut sonucun alınamayacağı tüm katılımcılar tarafından önceden bilinmekteydi. Yayılmacı siyonist yönetim talep ettiği güvenliği hiçbir zaman

Filistin halkı şimdiden bu yeni anlaşmayı bir kölelik anlaşması olarak nitelendirmiştir. Anlaşma maddelerinin açıklanmasının ardından FKÖ tabanı dahi yeni bir intifadanın örgütlenmesi çağrısında bulundu. Bu güç dengesini ancak radikal bir kitle direnişi değiştirebilecektir. Hem Arafat hem de Netanyahu bunu gayet iyi biliyor. Ama bildikleri birşey daha var. Bir yeni intifada ilk önce kendilerini süpürecektir. Bu bağlamda Netanyahu ile Arafat'ın geleceği birbirine bağlı. Devlet ilan edilse de Filistin emekçileri açısından değişen bir şey olmayacaktır: Ekonomik ve politik olarak İsrail'e bağlı tam bir polis devleti. Filistin emekçileri Oslo anlaşmasının ardından yeni bir anlaşmanın imzalanmasını bir oyalama, aldatma taktiği olarak görmektedirler. Direnişin ilk çağrıları yapıldı. Bu çağrıları pratik bir direniş izleyecek. Yeni anlaşma kitle direnişine yeni bir ivme kazandıracaktır.

sağlayamayacağının bilinciyle hareket etmekte. Bu, Filistin yönetimine bırakacağı topraklardan daha önemli bir sorun. Bu bağlamda Filistin kendisini bir devlet olarak ilan etse de sonuçta bir değişiklik olmayacak. Zira kuruluşuna izin verilen bir Filistin devleti büyük oranda askeri, ekonomik ve dolayısıyla politik olarak siyonist İsrail devletine bağımlı olarak yaşamak zorunda kalacaktır.

Bu haliyle, Filistin'in bağımsız bir devlet olması durumunda bile bunun sadece İsrail'in çıkarlarını koruyan bir polis devletinden öteye gitmeyeceği ortadadır. Oslo sürecini işgal altındaki muhalefeti susturarak başlatan, 1999 yılında bağımsız Filistin vaadinde bulunan FKÖ geleceğini ve otoritesini ABD emperyalizmine ve Netanyahu'ya borçlu.

Fakat imzalanan anlaşmada da görüldüğü gibi bir Filistin polis devletinin oluşmasının mimarı siyonizmdir. Siyonist burjuvazi son beş yıl içinde İsrail'in güvenlik sorununu gerekçe göstererek kelimenin tam anlamıyla Filistin'de polis yönetiminin kurulmasını pekiştirmiştir. "Büyük İsrail" hayallerinden kalkarak güvenlik sorununu gerekçelendiren siyonist güçler ve onların yeni temsilcisi, dışişleri bakanı Ariel Şaron şimdiye kadar izlediği politikalarla Filistin emekçilerinin sırtından bölge ülkeleriyle kendi çıkarlarına uygun ilişkilerini yeniden biçimlendirmiştir. Ürdün bunun en somut örneğini teşkil etmektedir. Siyonist yönetim izlediği stratejiyle Ürdün'ü bölgede Arap dünyası içinde İsrail'in çıkarlarını kollayan bir konuma düşürmüştür. Kral Hüseyin'in son zirvede hazır bulunması ve basının önüne Clinton ile birlikte çıkması, bölgede İsrail Arap ilişkilerinin bir sürecinde

sarsılan imajını düzeltmeye yönelik bir girişimdir. Nitekim anlaşmanın imzalanmasından sonra Ürdün basını bunu hasta krallarının bir başarısı olarak sunmuştur. Gerçekte ise Netanyahu hükümeti Ürdün'ü ekonomik ve politik olarak bölgede bir kukla konumuna düşürmeyi başarmıştır. Ürdün'ün bu süreçte içine girdiği durum diğer bölge ülkelerini korkutmaktadır. Mısır yönetimi bu gelişmeler karşısında kızgın. Suriye izole edilmeye çalışılıyor. Yani bölgedeki güç dengeleri yönünü açık biçimde göstermeye başlıyor.

İsrail şimdiye kadar bölgede izlediği politik stratejisini yeni bir yöne kaydırmıştır. Şimon Perez'in iyi komşuluk ilişkileri temelinde "yeni Ortadoğu" olarak nitelendirdiği strateji geride kaldı. İsrail yeni bölgesel güç birlikleri ve militarist korkutma stratejisiyle egemenliğini pekiştirmeye çalışıyor. İmzalanan bu barış anlaşması hiç bir şekilde İsrail'in bu yönelimine engel teşkil edemeyecek, tersine güçlendirecektir.

Yapılan "yeni anlaşma" yeni bir çatışmanın temelini hazırlıyor

Filistin sorunu toplam Ortadoğu planı içinde marjinal bir yer tutmakta. Netanyahunun talep ettiği güvenlik garantisinin mantığı da burda yatıyor. Bu güvenliğin hiç kimse tarafından sağlanamayacağını bilenlerin başında Netanyahu'nun kendisi gelmektedir. Bu "başarı"ya onun değil dış politika açısından Clinton'un ihtiyacı vardı.

İsrail iç politikasının dengeleri açısından da ihtiyacı olan gücü elde ettiği bir dönemde. Barışı koruma adına izlediği politikayla Netanyahu Likud milletvekillerinin olumsuz oylarına karşı İşçi Partisi'nin de desteğini almış durumda. Bu güçten de yararlanarak siyonizmin temsilcisi ve saldırgan politikalarıyla bilinen Şaron'u dışişleri bakanı yapabiliyor. İçte ve dışta gerçekleştirdiği bütün bu düzenlemeler İsrail'in Ortadoğu'da daha aktif saldırgan bir politika izleyeceğinin bir göstergesidir.

FKÖ ve lideri Yaser Arafat ise trajik bir durum yaşıyor. Bütün politik yaşamı, kaderi bir anlamda İsrail'in ve ABD'nin vereceği tavizlere bağlı. İsrail'in izlediği politika karşısında Arafat bütün umudunu Avrupa Birliği ve ABD'den gelecek kredilere bağlamış bulunuyor. Filistin halkı ise şimdiden bu yeni anlaşmayı bir kölelik anlaşması olarak nitelendirmiştir. Anlaşma maddelerinin açıklanmasının ardından FKÖ tabanı dahi yeni bir intifadanın örgütlenmesi çağrısında bulundu. Bu güç dengesini ancak radikal bir kitle direnişi değiştirebilecektir. Hem Arafat hem de Netanyahu bunu gayet iyi biliyor. Ama bildikleri birşey daha var. Bir yeni intifada ilk önce kendilerini süpürecektir. Bu bağlamda Netanyahu ile Arafat'ın geleceği birbirine bağlı. Devlet ilan edilse de Filistin emekçileri açısından değişen bir şey olmayacaktır: Ekonomik ve politik olarak İsrail'e bağlı tam bir polis devleti. Filistin emekçileri Oslo anlaşmasının ardından yeni bir anlaşmanın imzalanmasını bir oyalama, aldatma taktiği olarak görmektedirler. Direnişin ilk çağrıları yapıldı. Bu çağrıları pratik bir direniş izleyecek. Yeni anlaşma kitle direnişine yeni bir ivme kazandıracaktır.

Şili:

"Pinochet rahatsız edici bir faktör"

Askeri diktatörün kurbanlarıyla röportaj:

A.Pinochet'in Londra'da tutuklanması Şili emekçilerini hareketi geçirdi. Özellikle faşist katliamların tanığı olan ve zindanlara mahkum edilen insanlar bu katilin ömür boyu senato üyesi seçilerek dokunulmazlık elde etmesine yoğun tepki gösterdiler. Aşağıdaki röportaj "Comite 119" adlı insan hakları örgütünde çalışan Cecilia Radrigan ve Pedro Mendoza ile yapılmıştır. Devrimci gerilla hareketi MIR'in üyesi olan Cecilla Pinochet döneminde yoğun işkenceden geçirilmiş ve on yıl cezaevinde kalmıştır. Eşi ve kardeşi Pinochet'in katilleri tarafından kurşunlanarak katledilmiştir. Pedro Mendoza ise '90 yılına kadar siyasi tutuklu konumunda idi.

Neues Deutschland gazetesinin 27 Ekim tarihli sayısında yeralan bu röportajı yayınlıyoruz.

- Pinochet'in tutuklanmasını duyduğunuz zaman hangi duygulara kapıldınız?

Cecilia R.: Tabi ki büyük bir sevinç. Askeri diktatörlük altında sayısız insanın baş katili olan birini Şili'de mahkeme önüne çıkarmayı başaramadık. Ben uluslararası sermayenin acımasızca gerçekleştirmeye çalıştığı globalleşmenin bizde de ürünlerini vermesine sevinyorum.

- Şili hükümetinin Pinoche'yle ilişkisini nasıl görüyorsunuz?

Cecilia R.: Bir anlamda düş kırıklığı yaşadık. Fakat bu tutum bizi şaşırtmıyor. Hristiyan Demokratlar askeri güçlerle birlikte Allende'nin sosyalist hükümetine karşı darbe planladılar ve ülkemizde egemen sınıfın

çıkarlarını dayattılar. Bugün ise kendilerini diktatörlüğün kurbanları olarak sunuyorlar, ki buna kimse inanmıyor tabi. Dışişleri bakanlığı Pinochet'e Londra'da özel bir görev gerekçesiyle diplomatik dokunulmazlığı olan bir pasaport düzenliyor. Devlet başkanı Frei ise onun suçlarından dolayı ancak Şili'de yargılanabileceğini vurguluyor. Bu suçların halka karşı gerçekleştirilmiş bir katliam olduğunu ve uluslararası terörizm statüsüne girdiğini gizlemeye çalışıyor.

- Hükümet koalisyonunda yeralan sosyal-demokrat partiler başka bir tutum takınıyorlar?

Cecilia R.: Evet, böyle davranmak zorundalar. Sosyalist Parti (PS) devletin yeni gizli örgütü "Oficina"nın kuruluşunun sorumlusudur. Bu yeni örgüt üyeleri diktatörlüğe karşı mücadele eden eski insanlardan oluşuyor. Bunlar direniş yapılarını bildikleri için, bugün yoldaşlarımızın özgürlüğü ve yaşamları büyük bir tehlike altında. Şimdi seçim öncesinde sosyal-demokratlar imajlarını yenileyerek kendilerini temize çıkarmak zorundalar. Bu nedenle yoğun bir biçimde Pinochet'in yargılanmasını talep ediyorlar.

- Pedro Mendoza, Londra olayının sonuçları Şili halkı için ne anlama geliyor?

Pedro M.: Ben eski diktatörün yakalanması ardından doğan sevincin olayları devrimci bir bakışla değerlendirmeyi kararttığına, "adalet" gibi konuların unutulduğuna inanıyorum. İspanyol hakim

Baltasar Garson sadece kapitalist sistemin dayattığı normlara uygun davranıyor. Pinochet'in bu mahkeme tarafından yargılanması bizi ilgilendirmiyor.

- Sizce bunu kimin yapması gerekiyor?

Pedro M.: Askeri aygıtın tepesinde oturan Pinochet karşı-devrimci bir projenin acımasızca uygulaması için görevlendirildi. Biz dışa yansıyanla, diktatörlüğün bir figüranının yargılanmasıyla yetinemeyiz. Bu kararların arkasında kimin, hangi güçlerin bulunduğunu biliyoruz. Şili'de bir sınıfın tümü suç işledi. Ve bu sınıf suç işlemeye hala devam ediyor. Burjuva hukuku üzerinde duran hiçbir mahkeme sembolik bir dava ile adaleti sağlayamaz. Bunu sadece halkın kendisi yapabilir.

- Pinochet'in yakalanması bir şovdan mı ibaret?

Pedro M.: Onun tutuklanması ve İspanya'ya teslim edilmesi -ki bu olanaksız gözüküyor- halk için adaletin sağlanması bakımından hiçbir anlam taşımıyor. Bu sadece sembolik bir davranış. Bu Şili halkından daha fazla Avrupa hükümetleri için bir anlam taşıyor. Pinochet'in kendisi rahatsız edici bir faktör haline geldi. Sermayenin ona artık ihtiyacı yok. Egemen sınıf onu dünya kamuoyu önünde sözde tek suçlu olarak tutuklayıp kendi prestijini parlatmaya çalışıyor. Bizim için Pinochet'i bütün gücüyle destekleyen CIA'nın bilgi aktararak onun yakalanmasına yolaçmış olması da şaşırtıcı olmayacaktır.

Hepimiz kayıp anası, hepimiz tutsak yakınıyız!

Ceyhan cezaevinde devrimci tutsaklara saldırı

Teslim alamayacaksınız!

BASINA VE KAMUOYUNA

Bilindiği üzere Ceyhan cezaevinde gardiyanlar ve dış korumadan görevli jandarmanın saldırısıyla başlayan, 8'i ağır olmak üzere 31 devrimci tutsağın yaralanmasıyla had safhaya ulaşmış tutsakların süresiz açlık grevine girmesi ve tüm Türkiye cezaevlerinde protesto eylemlerinin yapılmasıyla şekillenen eylemler şu an bitirilmiş bulunmaktadır.

Biz de bu eylemler süresince çocuklarımızın sahipsiz olmadığını belirtmek ve kamuoyunu bilgilendirmek-harekete geçirmek amacıyla açlık grevine başlamıştık. Eylemlerin bitirilmesi sonucu biz de eylemimize son veriyoruz.

Gelinen aşamada, Ceyhan Cezaevi'nde merkezi düzeyde yapılan anlaşmalara uyulmadığı ve buna sudan bahaneler bulunduğu bir gerçektir. Bu sebeple olayların ve gelişmelerin takipçisi olacağımızı duyuruyoruz. Tüm cezaevlerinde hak gaspları, saldırılar, hücre uygulamaları son buluncaya kadar da izlemeye devam edeceğiz. Tüm kamuoyunu ve özgür basını bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Eylemlerimiz boyunca bize il binasının kapılarını açarak ev sahipliği yapan hiçbir özveriden kaçınmayan ÖDP Adana il teşkilatına, Haber-Sen, Eğitim-Sen, Genel-İş 6. Bölge, Maliye-Sen, BTS, SES, Harb-İş sendikalarına, temizlik işçilerine, HADEP, BP, DBP ve SİP Adana teşkilatlarına, Adana sosyalist basın bürolarına, duyarlılık gösteren basın emekçilerine devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyuna teşekkür ediyoruz.

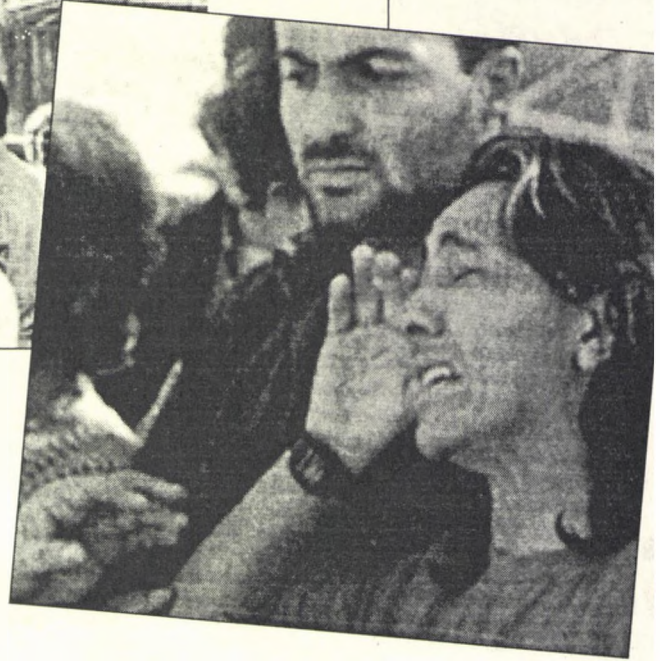
Devrimci tutsak aileleri

19 Ekim Pazartesi günü devrimci tutsaklara yapılan saldırının ardından ancak 21 Ekim Çarşamba günü onar dakikalık bir görüşmeden sonra devrimci tutsaklardan haber alınabildi. Gelen haber tam bir vahşetti. Sermaye devleti ve onun uşakları resmen katliam provası yapmış, 31 devrimci tutsağı öldürmeye işkenceden geçirmişlerdi. Tutsak aileleri bu saldırıyı protesto etmek için 12 Ekim Perşembe günü ÖDP binasında toplanıp basın açıklaması ile talepleri yerine getirilinceye kadar açlık grevine gideceklerini belirtip alınlarına kızıl bantlar takarak açlık grevine başladılar.

Tutsak aileleri 23 Ekim Cuma günü aralarında heyetler oluşturup tüm devrimci, ilerici, demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırarak, heyetin biri ise Ankara İHD merkezine giderek, İHD'nin desteği ile tüm kurumlara ve siyasi merkezlere bilgilendirme ziyareti yapacaklardı. Bu heyetleri oluştururken Ümraniye, Bergama, Çanakkale, Buca, Çankırı ve Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların Ceyhan Cezaevi'ndeki tutsaklara destek vermek için başlattıkları direniş eylemlerinin haberi geldi. Tutsak aileleri televizyondan haberleri aldıkça sevinçlerini alkışlarla dile getiriyorlardı. "İşte bu kadar" diyorlardı, "İşte dayanışma, işte direniş", "Devrimci tutsaklara nasıl sahip çıkılıyormuş, görün" diyorlardı.

24 Ekim Cumartesi günü sermaye devletinin çıkan olaylar karşısında aciz kalıp geri adım attığı, tüm taleplerin kabul edildiği, cezaevlerinde direnişin bittiği haberi gelmesine rağmen Ceyhan Cezaevi'nden bir haber gelmemesi üzerine tutsak ailelerinden bir heyet gerekli yerlerle temasa geçtiler. Herşeyin eski düzene gireceği duyumunu alınca 25 Ekim Pazar günü direnişlerine son verdiler.

28 Ekim Çarşamba günü yakınlarımızla görüşebiliriz umudu ile ziyarete giden tutsak ailelerinin görüş taleplerini, "İçeridekilerin cezası kesinleşti" diyerek geri çevirdiler. Bu arada resmi beslemelerin yığılmasını gören aileler hiç olmazsa getirdiğimiz eşyaları alın diyerek talep belirttiler. Bu konuda da idare tarafından alınız veya almayız gibi bir açıklama gelmedi. Bundan sonra tutsakların kapı dövme eylemine gittikleri duyumu geldi. Durumu ilgili avukatlara bildirmek için iki tutsak yakını Adana'ya geldi. Fakat avukatlar bir türlü bulunamadı.

Bu arada Ceyhan Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların yeniden direnişe geçtikleri, bulundukları hücrelerin kapılarını, kilitlerini kırdıkları haberi geldi.

Cezaevi idaresinin tüm talepleri kabul edeceğiz demesine rağmen anlaşmaya uymayıp ara kapıları açmamakta direnmesi üzerine devrimci tutsaklar 4 kapının kilidini ve bir demir kapıyı kırmışlar ve "İdare karara uymadığı taktirde tüm hücreleri başlarına yıkacağız" mesajı göndermiş bulunuyorlar.

**Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Yaşasın devrimci dayanışma!**

Kızıl Bayrak/ADANA

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 81 yaşında!

**Sosyalizm bugün her zamankinden
daha yakıcı bir ihtiyaç,
daha canlı bir umuttur!**

Ya sosyalizm ya barbarlık!

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>